CONTACT

ORGAAN VAN ALLE MILITAIREN VAN DE
VOORMALIGE AFDELING I - 15 R.A.

Verschijnt 2-maandelijks - 1 November 1947

Belangrijke adressen:

Voormalig Afd. Commandant: Res. Majoor J.H.Kramer, Herfstlaan 20, Heemstede.

Commissie voor Contact:

Kapitein F.Jutte, Thorbeckelaan 293, Den Haag.
A.J.Schutter, Binnenweg 11a, Heemstede, secretaris. (Munitie Colonne I - 15).
F.Visser, Guldenwinkelstraat 36I, Amsterdam, penningmeester (2 - I - 15).
F.J.Bervoets, Veenelaan 18, Hoorn, (Staf I-15)
G.J.Emmerik, Vincent v.Goghstraat 24, Amsterdam, (1 - 1 - 15).
A.H.van Essen, Rijnegomlaan 9, Aerdenhout, (Munitie Colonne 1 - 15) die optreedt als redacteur voor het orgaan.

VAN ONZE OUD - REGIMENTS COMMANDANT

Met zeer veel genoegen voldoe ik aan het verzoek van reserve-kapitein F.Jutte om met 'n enkel woord het eerste blad van I - 15 R.A. te openen.

Inderdaad met bijzonder genoegen en zeker ook met voldoening, want het is voor mij een bewijs, dat de band die in de mobilisatie werd gelegd en in de oorlogsdagen van 1940 werd bevestigd is blijven bestaan.

Niettegenstaande onrust, verwarring, ver-

driet en teleurstelling welke zo velen van ons in de bezettingsjaren moesten doormaken zijn onze herinneringen aan 15 R.A. gelukkig niet verloren gegaan. En dat de band na deze "vuurproef" nog bestaat is een bewijs van de gezonde en goede geest welke Uw Commandant, Majoor J.H.Kramer, heeft weten te bereiken en die Gij allen hebt weten te bewaren. Ik wens hem en U allen hiermede van harte geluk en mij als oud-regimentscommandant stemt zulks tot grote voldoening.

Het periodiekje zal het contact zeker levendig houden en ik verzeker U dat ik het met zeer veel aandacht zal lezen en hoop bij eventuele reunies aanwezig te kunnen zijn.

Ik wil eindigen met mijn beste wensen uit te spreken voor allen met hun gezinnen.

Kolonel W.P.van den Abeelen
oud-C.- 15 R.A.

Aan alle Kameraden v.d. voormalige Afd.I-15R.A.

Het tijdens onze bijeenkomst op 10 Mei jl. te Driebergen genomen besluit om een "I-15 R.A.-blad" te doen verschijnen, heeft op mij, Uw oud-commandant, een prettige indruk gemaakt. Het bewijst, dat de in de mobilisatietijd 1939/1940 en vooral in de oorlogsdagen van Mei 1940 ontstane banden tussen degenen, die tot het personeel van I-15 R.A. hebben behoord, van hechte aard zijn geweest en ondanks de jaren van onderdrukking niet zijn verbroken.

Reeds in 1941 hadden luitenant (nu kapitein) [illegible] en ondergetekende voorbereidende maatregelen getroffen om, in navolging van hetgeen door het personeel van andere legeronderdelen geschiedde, een periodiekje uit te geven; de gemaakte plannen zouden op de in Mei 1942 in Driebergen te houden réunie bekend gemaakt en besproken worden. Zoals velen van U zich nog wel zullen herinneren, mocht deze bijeenkomst echter op last van de bezetters niet doorgaan en in verband daarmede hebben wij het raadzaam geacht onze pogingen voorlopig te staken. Maar des te meer verheugt het mij, dat er nu, dus vijf jaren later, blijkbaar nog voldoende animo onder U bestaat om de destijds gemaakte plannen tot uitvoering te brengen.

Het is nu al meer dan acht jaar geleden, dat wij in het Kamp van Laren zijn tezamen gekomen om, ingevolge het gegeven mobilisatiebevel, onze militaire plichten te vervullen. Reeds toen kwam tot uitdrukking dat de meesten van ons, ofschoon onder bezwarende omstandigheden van huiselijke- en zakelijke aard onder de wapenen gekomen, van goede wil waren, en door samenwerking bleken wij in staat te zijn binnen enkele dagen onze afdeling gevechtsklaar te maken. Het toen reeds ontstane saamhorigheidsgevoel is na onze overplaatsing naar Driebergen en tijdens onze werkzaamheden aan de stellingen, eerst op de Grebbeberg en later ten Noorden van Rhenen, geleidelijk versterkt en ten slotte tot volle ontwikkeling gekomen gedurende de oorlogsdagen toen wij met onze afdeling zo goed mogelijk hebben medegewerkt, om de in ons land binnengedrongen vijand te weerstaan.

Door de capitulatie van ons leger in Mei 1940 en de daarop volgende bezetting van ons land gedurende vijf jaren is het onderlinge contact tussen de over het gehele land verspreide leden van het personeel van I-15 R.A. grotendeels verloren gegaan. De belangstelling voor de per 10 Mei jl. uitgeschreven réunie in de "Prins van Oranje", waar ruim honderd man zijn bijeengekomen - een twintigtal vergezeld van hun echtgenote of verloofde, terwijl bovendien verschillende berichten van verhindering werden ont-

vangen - heeft echter aangetoond dat velen het op prijs stelden, in de gelegenheid te zijn geweest elkander weer eens de hand te kunnen drukken en enige tijd met elkander van gedachten te kunnen wisselen. Ik hoop, dat deze vriendschappelijke verhouding nog lange tijd zal mogen blijven bestaan, dat de gehouden réunie nog door vele zal worden gevolgd en dat ten slotte het nu voor de eerste maal verschenen blad van I-15 R.A. voor velen van U een aansporing zal mogen zijn tot medewerking, teneinde door middel van dit periodiekje de vriendschapsbanden te doen bestendigen.

Heemstede, October 1947. Jac.H.Kramer
Reserve-majoor der artillerie

Burgemeester de Beaufort schrijft ons:

Van de redactie van "Contact" kreeg ik het verzoek bij het verschijnen van het eerste nummer een kort woord te schrijven. Dit verblijdde mij en gaarne ga ik dan ook hierop in, want I-15 R.A. heeft in Driebergen-Rijsenburg een goede klank.

Driebergen-Rijsenburg had voor de mobilisatie in 1939 nooit militairen in garnizoen gehad, de practijk moest leren of het voor de gemeente gunstig of ongunstig zoude zijn. Gelukkig kan ik nu volmondig verklaren, dat het eerste het geval is geweest en vooral het contact I-15 R.A. is bijzonder prettig geweest. Waarom?

Het antwoord op deze vraag is zeer eenvoudig. Omdat I-15 R.A. stond onder een voortreffelijke commandant, die leiding wist te geven aan allen die onder hem stonden. Hij wist wat zijn mensen toekwam en kweekte een voortreffelijke geest van eenheid en saamhorigheid. Zijn onderhebbende militairen, die plotseling uit hunne gezinnen waren gerukt, maakten een moeilijke tijd door, maar hij wist hun moed in te spreken en zorgde er voor, dat zij het hoofd omhoog hielden. Onder hen heerste orde en tucht.

De bevolking van Driebergen-Rijsenburg heeft aan I-15 R.A. een prettige herinnering en juicht het zeer toe wanneer een jaarlijkse réunie naar deze gemeente zal plaats vinden.

Driebergen-Rijsenburg zal de oud-militairen van I-15 R.A. steeds gaarne in haar midden zien.

De burgemeester van Driebergen-Rijsenburg,
P.P.de Beaufort.

Driebergen-Rijsenburg, 15 October 1947.

BIJ DE START VAN "CONTACT"

De verschijning van het eerste nummer van "Contact" zal niet nalaten in vele I-15 R.A.-gezinnen vreugde te brengen. Wij weten dat zeer velen met verlangen naar het eerste blad hebben uitgezien.

Hier is dan de jonggeborene en laten wij hopen dat de baby voorspoedig en in goede gezondheid zal opgroeien. Hartelijk dank ik burgemeester en Mevrouw de Beaufort, Kolonel van den Abeelen en Majoor Kramer voor hun bijdragen en hoop van harte dat deze eerste bijdrage zeker niet hun laatste zal zijn.

Wat is de bedoeling van "Contact"? Wel, om in de ruimste zin van het woord contact te leggen tussen allen die deel uitmaakten van het voormalige I- 15 R.A. - met uitzondering van de slechts vaderlanders die wij niet meer in onze kringen kunnen tolereren. Gelukkig zijn er dit maar heel weinig.

Dit contact kan echter slechts dan goed zijn indien allen bereid zijn eraan mede te werken m.a.w. niet enige officieren moeten het blaadje volschrijven, doch allen moeten zo af en toe eens een bijdrage inzenden. Jullie kunt schrijven over ieder onderwerp dat je ligt b.v. herinneringen uit de oorlogsdagen, ervaringen uit de bezettingstijd, indrukken uit Engeland, uit Indië, memoires uit de huidige diensttijd, familieberichten, anecdotes, puzzles enz.enz.

Ik doe dus een dringend verzoek op jullie allen, mannen van I - 15 R.A., zonder uitzondering, pakt eens pen en papier en schrijft eens iets voor ons Contactorgaan. En dan nog wat!

Velen zonden hun bijdrage (minimum f 2,50 per jaar) naar onze penningmeester, doch velen ook bleven nog in gebreke. Wij twijfelen niet aan jullie goede wil en begrijpen dat het slechts een vergeet is. Daarom zullen wij het jullie gemakkelijk maken en jullie een postwissel ingevuld, kant en klaar doen toekomen. Je behoeft nu niets anders te doen dan het bedrag van je bijdrage in te vullen en het even op een postkantoor af te geven.

Als iedereen dit doet dan kunnen wij niet alleen trouw om de twee maanden het blad laten verschijnen doch hopen we allen met hun dames op het réunie in Driebergen in Mei 1948 iets te kunnen aanbieden.

Tot hen die door werkloosheid of andere moeilijke omstandigheden niet in staat zijn hun bijdrage in te zenden of naar Driebergen te komen in Mei a.s., wil ik zeggen: "Schrijf mij persoonlijk en vertrouwelijk hoe deze omstandigheden zijn". De commissie van voorbereiding heeft mij gemachtigd zonder naamsvermelding jullie het blad gratis te doen toekomen en eventueel de reiskosten naar Driebergen uit de kas te vergoeden. Zo zullen dan kameraden elkaar bijstaan.

"Contact" heeft ook nog een sociaal doel. Onder onze I - 15 R.A.-mannen zijn er die een uitstekende maatschappelijke positie bekleden, er zijn er ook die het slecht gaat. In vele gevallen zullen oud I - 15 R.A.-mannen elkaar kunnen helpen, door elkander te introduceren voor een betrekking, voor een dienst, bij vacantie, bij ziekte, bij nood. "Contact" moet daartoe het bemiddelingsorgaan worden.

I - 15 R.A., moge "Contact" overal een gunstig onthaal vinden, zowel hier in denlande, als elders waar onze jongens over zee zijn.

En moge het ook steeds de geest ademen, die ieder goed militair moet bezielen en die ons sterkte in de oorlogsdagen van Mei 1940 en de daarop volgende jaren:

"Voor Koningin en Vaderland!"

Kapitein F.Jutte.

VAN I - 15 R.A.-VRIENDEN.

1. Mevrouw Deddens, Argonautenstr. 18 te Amsterdam schreef ons dat haar man verpleegd wordt in een herstellingsoord voor oud-illigale werkers. Laten wij onze "korponaal Deddens" eens iets van ons laten horen.
   Zijn adres is: "Duinhage", Slingerweg 2, Bentveld bij Haarlem.

2. Sergeant A.P.Kroese schreef ons uit Indië. Hij is afdelingshoofd van een motorrevisie werkplaats. Hij hoopt in Mei 1948 in Nederland te kunnen zijn.
   Zijn adres is: Army Nº 90125006 Staf "V" Brigade. Bandoeng, Java.

3. Mevrouw de Wed.D.van Dijk - ten Kloester, Cellemuiden G 46 bij Genemuiden deelde ons mede dat haar man op 21 December 1944 tengevolge van typhus was gestorven. Zij heeft

een zeer moeilijke tijd gehad doch houdt het hoofd op en werkt hard op haar boerderij voor haar 3 kinderen van 8, 6 en 4 jaar.

4. Mevrouw F.G.Bieleveld - Wouda, Woldweg A 93 te Ruischerbrug berichtte ons dat haar man zich in Indië bevindt.

5. De oud I - 15 R.A.-officieren Palthe, Vos en Meuwese bevinden zich eveneens in Indië.

Hier richt Mevrouw de Beaufort zich tot onze mannen!

Gaarne wil ik voldoen aan het verzoek van Kapitein Jutte en enigszins mijn gedachten weergeven welke ik begin Mei geheel onvoorbereid tot U sprak, omdat ik helaas niet van te voren geweten heb, dat U allen hier in Driebergen samen zoudt komen.

Hoe geheel anders zouden wij U dan hebben ontvangen! Het weerzien - ontroerend was het - en door de handdrukken die wij met elkaar wisselden hebben wij begrepen en gevoeld, dat de banden in het begin van de mobilisatie met I - 15 R.A. gelegd nog geheel dezelfde zijn gebleven.

Het was voor mij een aangrijpend moment toen ik voor U mocht staan en gelegenheid kreeg iets tot U te zeggen, omdat door Uw komst alhier gij hebt getoond, dat gij begrepen hebt wat de bedoeling is geweest van onze militaire schuizen; n.l. een fundament van vriendschap en liefde te leggen tussen U allen , ook voor de toekomst.

Wij hebben elkaar nodig nu nog meer dan ooit, omdat wij als door een wonder gespaard zijn gebleven uit die vreselijke oorlog. Wij staan midden in de chaotische wereld, welke de naweeën heten van die nooit te vergeten strijd, waarin velen gaven alles wat zij konden geven: "Zichzelf".

Zij toch zijn als helden heengegaan voor U en voor mij! Wij willen op dit moment hen allen gedenken ook hen die in concentratiekampen omkwamen.... en wij, wij staan hier met onze gespaard gebleven levens! Zeker nooit hadden wij in het begin van de mobilisatie, toen wij telkens met U allen spraken en U dikwijls zo wanhopend over Uw gezin en Uw zaak was welke zo bitter leden onder Uwe afwezigheid. Weet U nog hoe teleurstellend op U allen inwerkte het "intrekken van de verloren"? Hoe weinig hebben wij toen God zij dank kunnen beseffen de vele moeilijke jaren die ons allen nog stonden te wachten!

Prachtig werk is er in stilte verricht, werk waaraan zeker ook velen onder U aan meegedaan zullen hebben. Hoe greep het ons aan als telkens wij hoorden over nieuwe razzia's en nieuwe terechtstellingen. Zij hebben ons ouder gemaakt en meer gerijpt en als wij zien de vele witte kruisen blinkend in het zonnelicht dan worden wij stil en denken aan die millioenen witte kruisen, elk met een eigen naam, met een vader, een moeder, een verloofde of een vriend en wij voelen dat zij ons smekend aanzien en ons iets te zeggen hebben waardoor wij ons opeens gesterkt voelen en elkaar iets beloven, wij die gespaard bleven, ja want zij lieten ons na hun nabestaanden en ons dierbaar vaderland.

Hun taak hier op aarde is volbracht en nu is het aan ons om in hun voetstappen verder te gaan. Hun lichtend kruis moet in ons iets wakker schudden. Wij moeten meer leren begrijpen, dat wij elkaar moeten helpen, niet alleen in ons gezin maar ook daarbuiten.

Daarom alleen ook al verheugt het mij zo, dat het plan door Majoor Kramer en de zijnen opgevat nu vastere vormen gaat nemen en gij in grotergetale nog in Mei 1948 naar hier

hoopt te komen.

Zegt nooit, dat er voor niets is gestreden of de vele offers voor niets zijn gebracht. Het antwoord hebt gij zelf te geven door mee te werken aan de opbouw, zij het dan ook op bescheiden wijze maar zodoende met elkaar als mannen van I - 15 R.A. een fijne draad te spannen van liefde, eerlijkheid, verdraagzaamheid en trouw tot welzijn van ons zo geliefd vaderland!

A.H.de Beaufort - Hooft Graafland.

October 1947.

Van den Secretaris.

Hieronder vermelden wij de namen van degenen van wie wij de circulaire als onbestelbaar hebben terug gekregen:

A.Boon	J.Lievenstraat 24	Amsterdam
J.Lenz	Z.Stationsweg 18	Bloemendaal
H.J.Teks	Tulpstraat 156	Oldenzaal
G.Kroon	Keil 21	Ze Exloërmond
J.K.Smit	Calandstraat 64	Den Haag
T.Meyer	39	Ze Exloërmond
H.Sloos	A.Paulownastraat 141	Leiden
J.Visser	Achter den Hoven 316	Leeuwarden
H.J.Robben	B.Looinkstraat 32	Breezand
J.Ernestus	Oterleekstraat 5	Amsterdam
A.Bouman	Lindenlaan 6	Driebergen
C.v.Rossum	Leyweg 464	Loosduinen
A.J.v.Bemmel	J.Marisstr. 152	Den Haag

Verder volgen hier de namen van de jongens waar we helemaal geen, of een half adres van hebben:

G.A.M.Bruggeman	1-15-R.A.	Staf
K.J.H.Sluis	1-15-R.A.	"
H.Soesan	1-15-R.A.	"
Nijstad	1-15-R.A.	Staf
Wories	1-15-R.A.	"
P.C.Kuiper	2-1-15-R.A.	
Ph.Philips	2-1-15-R.A.	
C.A.L.Schuur	2-1-15-R.A.	
J.Versluys le Luit.	2-1-15-R.A.	Amsterdam, straat onbekend.
A.de Groot,kok	2-1-15-R.A.	
H.Falkema	1-1-15-R.A.	
F.Konijnenberg	1-1-15-R.A.	
H.P.Beunder	1-1-15-R.A.	
G.A.Nijhuis	1-1-15-R.A.	
H.W.Meijer	1-1-15-R.A.	
J.Voortman	1-1-15-R.A.	
A.Koeman	1-1-15-R.A.	
D.Terhorst	1-1-15-R.A.	

Indien men de juiste adressen weet of indien men weet wat er van hen geworden is gelieve men mij even te berichten. Ook indien bekend is dat er slechte vaderlanders onder hen zijn. Dan kunnen wij ze van de lijst afvoeren.

De Secr.

CONTACT

ORGAAN VAN ALLE MILITAIREN VAN DE
VOORMALIGE AFDELING I - 15 R.A.

Verschijnt 2-maandelijks Nr 2 Januari 1948

Belangrijke adressen:

Voormalig Afd. Commandant: J.H. Kramer, Herfstlaan 20, Heemstede, telefoon 28464.

Commissie voor Contact:

Kapitein F. Jutte, Thorbeckelaan 293, Den Haag, telefoon 392822.
A.J.Schutter, Binnenweg 11a, Heemstede (Secretaris), telefoon 29256.
F.Visser, Guldenwinkelstr. 36, Amsterdam, (Penningmeester).
F.J.Bervoets, Veenelaan 18, Hoorn.
G.J.Emmerik, V.v.Goghstr. 24, Amsterdam.
A.H.van Essen, Rijnegomlaan 9, Aerdenhout (Redacteur), telefoon 26504.

VAN ONZE OUD - AFDELINGSCOMMANDANT

Wanneer het tweede nummer van "Contact" U bereikt, is de jaarwisseling reeds enige tijd achter de rug. Toch maak ik alsnog gaarne van ons eigen tijdschrift gebruik om U allen en Uw huisgenoten mijn beste wensen voor het jaar 1948 aan te bieden.

Ofschoon de economische toestand en de staatkundige verhoudingen in Europa, Indonesië en elders allesbehalve rooskleurig zijn en het pas begonnen jaar ons nog veel verrassingen in onaangename zin zal kunnen brengen, hoop ik toch dat gij gevrijwaard zult mogen blijven van rampen in Uw gezin en in Uw zaken of werkkring.

Dezelfde goede wensen gelden ook voor degenen, die niet alleen in de mobilisatietijd, maar ook nu nog hun belangstelling doen blijken voor de leden van 1 - 15 R.A.

Mijn gedachten gaan in het bijzonder naar diegenen van onze afdeling die aangewezen zijn om in Indonesië de gevaren van de guerilla-oorlog te trotseren. Moge het einde van deze onverkwikkelijke strijd nabij zijn, opdat zij gezond in hun gezinnen zullen kunnen terugkeren.

Ongetwijfeld zullen sommigen van ons het jaar met zorg zijn begonnen in verband met ziekte, huiselijke of financiële moeilijkheden. Ik hoop, dat het nieuwe jaar hen niet nog zwaarder zal treffen, maar dat zij hun zorgen en moeilijkheden zullen te boven komen of, met Gods hulp, in het onvermijdelijke zullen kunnen berusten.

Het jaar 1948 heeft dringend behoefte aan opbouwend werk, zowel in materiële als in geestelijke zin.

Laten wij allen daaraan medewerken tot heil van ons zelf, van onze gezinnen en van ons vaderland.

Ik wens U allen een voorspoedig, gelukkig en zegenrijk Nieuwjaar.

Jac.H. Kramer
Oud. C. 1 - 15 R.A.

STELT NIET UIT TOT MORGEN
WAT GIJ HEDEN DOEN KUNT

ZENDT DAAROM NOG HEDEN UW KOPIJ
IN VOOR HET MAARTNUMMER

MOBILISATIEHERINNERINGEN VAN DE MUNITIECOLONNE

Als een van de oud-gedienden van de Munitie-Colonne wil ik maar eens beginnen met een herinnering op te halen aan onze loterijclub, welke wij indertijd hadden gevormd. Deze was genaamd: "Fortuna", welke naam echter helaas niet tot uitdrukking kwam in de prijzen. Op de nummers 6125 en 12480 viel een eigen geldje en de rest waren nieten.

Onze kassier de heer Lamoen schreef hierover indertijd, toen de buit verdeeld werd een aardig briefje, wat mij wel leuk leek om eens te relevereen.

Volgt thans zijn penne- of liever zijn machinevrucht:

De opbrengst van de eigen geldjes was *f* 6,50 welk bedrag ik van v.d.Nat heb ontvangen. Inderdaad een magere prijs, nog magerder dan de benen van Sgt. IJtsma. Als ik die *f* 6,50 onder 25 man moet verdelen, dan krijgt elk na aftrek van de kosten van verzending *f* 0,26. Het resultaat is dus, dat ieder net genoeg heeft om twee gevulde koeken bij Jan Keijzer te kopen en misschien een "Wacht" bij Sgt. Maj. van Egmond, afgezien nog van de mogelijkheid om het geld te verbrassen door het kopen van drie eieren met zout in papier bij Frans Boegem. Of wat denkt U van het aanschaffen van een paar liter melk en een kilo bloem, wat gist en een liter petroleum en dan bij Schutter nog eens een lekkernij in de vorm van pannekoeken te gebruiken. Anderhalve week "lol" voor drie stuivers en zonder verlies van distributiebonnen.

Al deze voorstellen doe ik natuurlijk behoudens goedkeuring van ons aller geestelijke vader en opperhoofd Korp.v.d.Pasch, die het geld misschien liever zou willen besteden om een partij worst uit de vorige mobilisatie te kopen of wat kwalijk riekende eieren, hetgeen geloof ik ook wel in de kraam van het duo "Neuzenvreugde" te pas zou komen.

Beste lieden, mijn epistel zou te lang worden als ik de gehele Munitie Colonne er bij zou halen.

In het schrijven volgt dan nog een plan tot verdeling, waarvan de meesten van U nog wel zullen weten. Zij die niets meer hoorden van de loterijclub hadden een sof, net als vroeger als hun verlof weer eens werd ingetrokken.

Deze brief, welke ik toevallig een dezer dagen in handen kreeg, deed bij mij weer vele herinneringen opkomen aan de mobilisatietijd, zo ook deze:

Een vaste ploeg ging dikwijls naar "Sterkenburg" om zogenaamd wagens te onderhouden. Van deze omstandigheid werd echter dankbaar gebruik gemaakt om de boerin, die daar vlak bij woonde te helpen met het melken van de koeien en het schoonhouden van de stallen, daar haar echtgenoot in Militaire dienst was.

Koetsier en Boegem zullen daar nog wel wat van weten, dacht ik.

Op zekere ochtend vroeg de luit aan een van de jongens: "Wat ga jij doen vandaag?", waarop prompt het antwoord kwam "koeien melken, luit" terwijl een tweede aanvulde met "ik ga hem helpen met melken". De luit dacht dat het een grapje was en heeft nooit vermoed, dat er op dat moment zulke waarsheidslievende Nederlanders bij zijn onderdeel waren.

A. Schutter

U VERGAT TOCH ZEKER NIET UW GELDELIJKE BIJDRAGE AAN ONZE PENNINGMEESTER TE ZENDEN?

MAJOOR MEEUWESE (OUD COMMANDANT MUNITIE COLONNE) SCHREEF ONS UIT INDONESIË

Ik vertrok uit Rotterdam per "Sibajak". De zeereis verliep vlot, maar was op de duur vervelend. Alleen in Southampton en Singapore gingen wij aan land. Wij hebben gelukkig nagenoeg geen zeezieken gehad en kwamen in Tandjong Priok aan, alwaar de ontvangst goed was. Wij zijn gelegerd in een kazernecomplex te Mr.Cornelis. Prompt kreeg ik er een grote zorg bij, doordat ik per 5 man één baboe kreeg toegewezen, d.w.z. in totaal 60 stuks plus nog wat koelies.

De taal is nog een grote handicap.

Vlak bij ons legeren een paar compagnieën Ambonezen, daar woont alles hutje bij mutje bij elkaar, mannen, vrouwen, kinderen, varkens, geiten, kippen, honden, enz. Wat hier opvalt, is het zeer grote aantal spiksplinternieuwe wagens. Je kan goed zien dat hier voor de oorlog een grote welvarende beschaving is geweest. De Europese wijk in Batavia is schitterend. Prachtige majestueuze villa's in brede lanen met schitterende terrassen, zuilengangen, balcons en gaanderijen. Zo mooi zie je ze zelfs in Bloemendaal niet. Vooral 's avonds is het een sprookjesachtig gezicht. Batavia is Brussel in het klein. Alles is te koop, maar krankzinnig duur. Vooral de passars (inlandse markten) zijn schilderachtig. Het is hier zeer druk. Nagenoeg alles rijdt. Links rijden doe ik net alsof ik nooit anders geleerd had.

Indië is een machtig en mooi land met onbegrensde mogelijkheden, maar wordt nu beheerst door de twee grote C's, Connectie en Corruptie. Volgens mij komt het op de duur in orde, maar het zal een lange lijdensweg worden en onze kindskinderen zullen er nog de lasten van moeten dragen.

Je moet je hier nergens over verwonderen. Ik ben een paar keer in Hotel des Indes geweest, volgens insiders het mooiste hotel van geheel Azië. Een dag pension kost slechts *f* 30,-- per persoon. Beneden is een groot restaurant met majestueuze terrassen. Een zwaar beloperd trappenhuis leidt naar een magnifieke danszaal boven, om de dansvloer tafeltjes met gemakkelijke fauteuils op mooie terrassen. Onder prachtige lichteffecten speelt hier een goede band dansmuziek en over de dansvloer zwieren honderden officieren en burgers, blank, bruin, geel en zwart. Luxe naast armoede, honderden haveloze inlanders slapen op stoepen en terrassen.

In een volgende brief een ander kijkje op de Indische samenleving.

Zij, die Maj. Meeuwese eens willen schrijven, doen hem daarmede zeker een zeer groot genoegen. Zijn adres is:

Maj. A.M. Meeuwese
1104 Neth.Gen.Tr.Coy
4e Comp. A.A.T. S.E.A.C.
B A T A V I A

INGEKOMEN FAMILIEBERICHTEN

Verloofd:

JAN DOCTER met NEL KRANENBURG

Krommenie, 6 December 1947

Van de Familie LEGUIT te Beverwijk ontvingen wij het bericht van de geboorte van een dochter.

Docter en Leguit onze hartelijke gelukwensen.

Red.

RESERVEERT THANS REEDS ZATERDAG 15 MEI VOOR ONZE JAARLIJKSE REUNIE TE DRIEBERGEN

In verband met de geuite bezwaren van de zijde der dames i.v.m. de Moederdag (2e Zondag in Mei), zal thans onze reunie op 15 Mei gehouden worden.

We beginnen des morgens al, treft dus allen tijdig maatregelen om die gehele dag vrij te maken.

In ons Maartnummer hopen wij U onze plannen bekend te maken.

B I J E E N A F S C H E I D

Op 1 Januari 1948 verliet de Kolonel W.P.van den Abeelen de militaire dienst. Dit moet, dunkt mij, ons allen van 15 R.A. iets zeggen. En dan denken wij aan de tijd Augustus 1939 - Mei 1940 toen hij, als commandant van ons regiment, dit bevel voerde met grote kennis, veel élan en onverflauwde plichtsbetrachting. Met grote kennis: hoewel jarenlang actief bij de luchtvaartafdeling was hij artillerist van formaat. Zijn glashelldere "colleges" in het edele panoramaschieten en de vuurregelingsdienst, zijn kennis van onze, soms onhandelbaar zware, maar zo zuiver schietende kanonnen van 15 I 15, zijn inzichten in de toepassing van de krijgstucht, zijn wijze van omgang met allen, die onder zijn bevelen stonden van hoog tot laag, dit alles maakte hem tot de ideale regimentscommandant.

Met veel élan: Waar, in het gehele legercorps, was een buitenpanorama, door de commandant zelf geschilderd, reeds een week na de mobilisatie "bedrijfsklaar" opgesteld? Waar hield op St. Barbara, patrones der artillerie, het regiment een waardiger tocht? En was de commandant niet enige dagen later, present op alle - minstens - zeven St.Nicolaasfeesten? Ja, 15 R.A. had een commandant, die er door zijn initiatief in de lange winter '39-'40 de moed wist in te houden.

Met onverflauwde plichtsbetrachting: Om nooit te vergeten staat voor mij de ochtend van 10 Mei 1940 toen na het koninklijk woord door de aether, door ons beluisterd, zijn ontroerd "Leve de Koningin" klonk en wij daarna de onzekerheid tegemoet gingen, echter met de wetenschap van zijn zekere leiding. Altijd rustig, altijd hulpbereid, maar ook altijd klaar voor het initiatief, dit waren de eigenschappen waarmede onze commandant ons door deze dagen voerde. Trots op zijn mannen, die vuur na vuur afgaven in de Remmersteinse bossen, begroette hij tijdens de terugtocht hun afdelingscommandant met die hartelijkheid waaruit zijn grote waardering bleek.

De Kolonel Van den Abeelen was trots op zijn regiment, zijn regiment was het op hem.

Na de donkere jaren wisten zijn chefs hem al spoedig te vinden voor belangrijke posten. Al

spoedig werd de Majoor: Overste, als chef van de Staf Bevelhebber le Militaire Afdeling en daarna Kolonel als commandant van de le Artillerie Brigade. Ook daar, ik had het voorrecht hem van nabij mede te maken, werd zijn werk steeds hoog gewaardeerd.

En thans is deze loopbaan voleind. Slechts met enige flitsen poogde ik een deel te schetsen. Dank van Uw Officieren, Onder-officieren, Korporaals en Manschappen voor Uw leiding, voor Uw liefde voor het regiment en voor Uw vriendschap voor ieder van ons persoonlijk.

Onze beste wensen vergezellen U, en ook Mevrouw, op Uw verdere levensweg.

Ad multos annos.

B.L.

Majoor Kramer en Kapitein Jutte betuigen hun dank voor de vele nieuwjaarswensen welke zij mochten ontvangen.

Wederkerig het allerbeste toegewenst!

Correspondentie:

Wij ontvingen brieven van:

Kapitein J. Palthe, Nr. 302198, Staf 8 R.V.A. "C" div. 7 Dec. (3e inf. Brig. Gp 1), Veldpost Batavia.

Sergeant G.Bruggeman (vroeger Staf 1-15 R.A.), adres: Valkenierslaan 268, Breda.

H. Kamp, oud ziekenverpleger van 1-1-15 R.A., adres: Kl. Gracht B 32, Hattem (G).

Aan onze mannen in Indië!

Schrijven jullie eens indrukken en belevenissen in navolging van vriend Meeuwese.

Bij voorbaat dank.

F.Jutte

ONZE MOBILISATIE 1939-1940

Kort na de capitulatie in Mei 1940 heb ik, met alle herinneringen nog fris in mijn geheugen, een soort van dagboek geschreven in de eerste plaats als een blijvende historische herinnering van een veelbewogen tijdperk in mijn leven voor mijzelf, in de tweede plaats als een merkwaardige herinnering voor mijn kinderen over één van Neerlands zwaarste tijden. De 5 oorlogsdagen zijn in een gespecificeerde dagboekvorm geschreven. Daaraan vooraf gaat echter in verhaaltrant een groot aantal herinneringen en indrukken uit de mobilisatiedagen in Laren en de maanden d.a.v. in Driebergen.

Alhoewel het alles dus een strikt persoonlijk karakter draagt lijkt het mij niet onaardig voor de Oud 1-15 R.A.-mannen de inhoud ervan te kennen. Men zal er veel in tegenkomen waarbij men zegt: "Oh ja, dat was zus en dat was zo!" Vele oude bekende namen en voorvallen zal men er in terugvinden. Doch nogmaals, het is door en voor mijzelf geschreven. Mijn collega's officieren en hun echtgenoten die mijn vrienden en vriendinnen waren tutoyeer ik zoals ik gewend was hen aan te spreken. Mijn vrouw noem ik bij haar naam en ik geef mijn persoonlijke mening over verschillende dingen. Als men dit dus maar voor ogen houdt en begrijpt dat het een privé bezit is!

Ik hoop dat het dan voor velen niettemin interessante lectuur is. Hier start ik dus met mijn herinneringen uit mobilisatie en oorlogsdagen 1939/1940.

Kapitein F.Jutte

M O B I L I S A T I E 1 9 3 9 - 1 9 4 0

SPANNENDE DAGEN.

24 Augustus 1939. Een warme zomerdag. In geheel Nederland was de atmosfeer zeer geladen.

Niet alleen door het warme weer, doch meer nog door de politieke hoogspanning in Europa.

Een oorlog tusschen Polen en Duitschland scheen onvermijdelijk. Duitschland dat achtereenvolgens onder het bewind van Adolf Hitler, den Führer des Rijks, Oostenrijk, Sudetenland, Tsechië en de Memel had ingelijfd, daarbij alle bepalingen van het verdrag van Versailles vernietigende, hield vast aan zijn eischen inzake Danzig en een Corridor door Polen. De Poolsche staat met achter zich de steun van Engeland en Frankrijk weigerde aan deze eischen tegemoet te komen. Op dezen 24en Augustus was de spanning ten top gestegen. Ik was dien dag voor zaken op reis in de bollenstreek en de Haarlemmermeer. In Haarlem gingen we koffiedrinken. Overal in de straten waar bureaux van dagbladen gevestigd waren was het zwart van de menschen. Het eene bulletin volgde het andere op en alle waren even somber van inhoud. De Führer hield vast aan zijn eischen, Chamberlain, de Engelsche premier waarschuwde Duitschland dat oorlog met Polen voor Duitschland tevens oorlog met Engeland en Frankrijk zou beteekenen. Beck, de Poolsche minister van Buitenlandsche Zaken was bereid tot onderhandelen doch wenschte de Duitsche eischen in geen geval zonder meer in te willigen.

De oorlog leek - neen wás onvermijdelijk.

VOORMOBILISATIE.

En dien middag nam de Nederlandsche Regeering het besluit tot voormobilisatie.

Wij hoorden het door de radio afkondigen door den regeeringspersdienst toen we in de Haarlemmermeer een cliënt bezochten.

Onmiddellijk spoedden we ons naar huis, waar mijn oproep reeds was ontvangen en mijn vrouw mijn veldkoffer reeds grootendeels gepakt had. Spoedig had ik mij verkleed waarna nog een bespreking volgde met mijn directeur aan wien ik mijn werkzaamheden kon overdragen en toen naar de trein en was ik op weg naar het in mijn zakboekje vermelde mobilisatie-centrum - de legerplaats bij Laren.

Aan het station Den Haag was het geweldig druk. Honderden belangstellenden naast vele vrouwen en kinderen die man of vader wegbrachten. Hier en daar zag men een ontroerend afscheid, doch de algemeene stemming leek uitstekend. Nòg vatte men het slechts op als een misschien zelfs wel wat voorbarige voorzorgsmaatregel der Nederlandsche regeering. Nòg wilde men niet gelooven dat het gruwzame oorlogsspel, welks gevolgen van 25 jaar terug nog steeds niet geheel uitgewischt waren, thans opnieuw zou losbarsten. Nòg gevoelde men deze voormobilisatie als een ten deele onaangenaam intermezzo ten deele ook als een toch wel interessante onderbreking uit den dagelijkschen sleur.

De trein bevatte vrijwel uitsluitend militairen. Allen zwaar bepakt en beladen, velen zeer slordig of zelfs half nog in het burger gekleed.

Om middernacht was ik in het kamp van Laren. Mijn mobilisatie-functie was plaatsvervangend Commandant Munitie-Colonne van de 1e Afdeeling van 15 R.A. Dat was dus bij de houwitser 15 1 15.

Ik trof in Laren verscheidene officieren t.w.: reserve Kapitein Kramer, wiens functie die van afdeelingscommandant was.

Voorts res. kapitein Foppes, res. kapitein Madsen, beiden batterij-commandant en de 1e luitenants Block (toegevoegd), Carbin (Comm.Munitie-Colonne), Koch (toegevoegd), Versluys (Vuurregelingsdienst), Meeuwese (Verkenner), ter Weeme (1t. adjudant) en Breebaart (administrateur).

Een rumoerige nacht volgde. We sliepen allen in het z.g. ziekenzaaltje en konden geen van allen slapen. Onze hoofden waren vol van de spannende gebeurtenissen der laatste dagen en of dit nog niet genoeg was om ons wakker te

houden, kwamen ontelbare muggen en het geluid van dansmuziek uit het nabijgelegen theehuis Crailoo wel voor de rest zorgdragen.

De dageraad begon reeds door te komen toen ik in slaap viel. Om 7 uur werden we gewekt en gevoelden we ons allen niettemin heerlijk verkwikt.

Het was 25 Augustus, de eerste dag der voormobilisatie waarop ± 20% van het Nederlandsche leger het burgerpak tegen de wapenrok omruilde en zich naar de diverse mobilisatie centra begaf.

Een zware dag stond ons te wachten. Tusschen 10 en 12 uur kwam de grootste stroom. De mannen werden in de verschillende barakken ondergebracht, terwijl de officieren het druk hadden met het bestudeeren der mobilisatie instructies. In den loop van den dag voegde zich ook bij ons de kapitein-dokter van Deursen.

Des avonds toen alle militairen goed waren ondergebracht en een ieder vermoeid naar bed verlangde, was er voor de officieren nog een uitvoerige bespreking van de stand der zaken onder leiding van onzen afdeelingscommandant.

Op Zaterdag 27 Augustus leerden we de overige officieren van ons regiment kennen op een gezamenlijke bijeenkomst in het dorpje Laren onder leiding van den regimentscommandant Majoor van den Abeelen. Ik ontmoette daar vele oude bekenden zooals Dangremond, den Hartog, Rijks, Huigen, Wensing, v.d.Putte, Soer, Koopmans, e.a. Dien middag bezocht ik verscheidene particulieren in Hilversum en Bussum wien ik aanzegde dat zij in geval van algeheele mobilisatie hun motor moesten inleveren. En zoo brak de eerste mobilisatie Zondag aan - een taaie Zondag, waarop niet veel meer te doen was en waarbij allen leefden tusschen hoop en vrees - vrede of oorlog. Alles bleef geconsigneerd binnen de legerplaats en naaste omgeving.

Maandag 28 Augustus.

Het onderwerp van den dag was - zou telegram C afkomen hetgeen de algemeene mobilisatie zou beteekenen.

Het was een spannend moment toen we 's middags allen om de radio in de officierseetzaal stonden en het A.N.P. een extra-uitzending aankondigde.

De bekende stem ving aan met: "De regeeringspersdienst meldt:"

Wij gevoelden de sombere mededeeling die ging volgen. Het was angstig stil toen de omroeper mededeelde dat de Nederlandsche regeering het niet langer verantwoord achtte niet alle mogelijke voorzorgsmaatregelen te nemen.

MOBILISATIE.

De algemeene mobilisatie werd afgekondigd. Het werd ons nu toch wel even angstig te moede. Dit deed de regeering niet op losse schroeven. Wanneer onze regeering een dergelijk duur en veel omvattend apparaat als de algemeene mobilisatie in werking ging stellen, waardoor het geheele economische en maatschappelijke leven toch min of meer werd ontwricht, dan moest zij toch wel zèker weten, dan moesten haar informaties haar toch wel verteld hebben dat de oorlog zou losbarsten, met al zijn ellende, met al zijn verschrikkingen. Oorlog, en dat in onze "beschaafde" wereld.

Er volgden eenige dagen die het uiterste van ons vergden. Nimmer vergeet ik die stroom van mannen, allen zwaar bepakt, sommigen zeer goed, de meesten echter slecht gekleed. Hier een uniform dat wijd openpuilde, daar een broek die niet dicht kon, elders weer een paar lage bruine schoenen onder kapotte puttees. Er viel heel wat te organiseeren en op te knappen aan het Nederlandsche leger.

Mij werd de taak opgedragen voorloopig het motormateriaal te beheeren in afwachting van de komst van den officier-technisch opzichter.

Het was een opdracht die mij den eersten mobilisatiedag tot den volgenden morgen 4 uur bezighield. Toen had ik ruim 70 wagens die op het

vorderingsterrein gevorderd waren in ontvangst genomen en op de binnenplaats opgesteld.

Den volgenden dag werden ze allemaal groen gespoten evenals de vele tientallen fietsen en motoren die inmiddels waren gevorderd.

Ons officierskorps was op den mobilisatiedag belangrijk uitgebreid. De navolgende officieren hadden zich bij onze afdeeling gemeld: De Luitenant-Techn. Opzichter Zoetelief Norman, de le luitenants Dronkers (Verkenner), v.d. Rhee (Verbindingsdienst), Van Gelderen (terreinmeetdienst), Vos (Bt.O), Palthe (Bt.O), onze dokter kapitein Broekstra, die onmiddellijk alle manschappen ging keuren, en de 2e Luitenants Werker (gasofficier), Houdret (Sectie ct.) en Evers (Sectie ct.).

De eerste wachten en piketdiensten volgden onmiddellijk.

Het indeelen der auto's en op de auto's de indeeling van het personeel, het halen van de munitie en het opladen der auto's, het vullen met benzine, de legering en kleeding der manschappen het verstrekken van wapenen, gasmaskers, helm, enz., enz., dit alles was een kolossale organisatie die aan officieren en onderofficieren groote eischen stelde.

In het onderofficierskorps waren een drietal menschen die zich zeer onderscheidden en die ook gedurende de verdere mobilisatie zeer waardevolle krachten zijn geweest t.w.: de Adj. O.O. van Spanje als Commandant Werktuigen, de Adj. O.O. Veldhuizen (Mr.smid bankwerker) en sergeant-majoor administrateur Van Egmond, een man die het de jongens toch zoo scherp en ongezouten kon vertellen, die het toch niet altijd juist zag, doch die het toch zoo verduiveld goed meende en zijn zaakje tot in de puntjes wist en verzorgde. Een trouwe en harde medewerker.

Na 2 dagen van hard werken was de organisatie in zooverre gereed gekomen dat de geheele afdeeling als marschvaardig kon worden beschouwd. Dat was op 31 Augustus. Op Koninginnedag, een dag die voor geheel Nederland een feestdag had moeten zijn doch thans werd een uiting van trouw en aanhankelijkheid der geheele Nederlandsche Weermacht aan haar vorstin. Inplaats van Carbin, die zich in zijn studietijd te Wageningen kennelijk overwerkt had en zeer nerveus was, las ik des avonds voor de Munitie Colonne de proclamatie voor van onzen O.L.Z. den Opperbevelhebber van Land- en Zeemacht Generaal Reijnders, en het Leve de Koningin werd spontaan en enthousiast door alle mannen met een driewerf hoera begroet.

Voor mij had deze dag nog een bijzondere beteekenis omdat ook mijn vader jarig was en ik voor het eerst op zijn geboortedag niet aanwezig kon zijn.

Twee dagen later werden de troepen geconcentreerd in hun oorlogsbestemming en vertrok 15 R.A. uit het liefelijke Laren naar Driebergen, alwaar we na een voorspoedige marsch met een colonne die een uitstekende indruk maakte in den voormiddag aankwamen.

Het geschut en de munitie werden opgeborgen in het park "Welgelegen", alwaar ook onze meeste auto's werden geparkeerd. De manschappen werden in scholen ondergebracht, de onderofficieren bij burgers ingekwartierd terwijl alle officieren werden ondergebracht in Pension De Geer, Hoofdstraat 166.

Was er aanvankelijk sprake van dat we slechts één of eenige dagen in Driebergen zouden blijven, al spoedig bleek dat dit prachtige vacantieoord onze definitieve bestemming zou worden. En toen volgde een enorm aantal voorbereidingen voor de definitieve legering der troepen.

In overleg met kapitein Soer met wien ik nog als 2e luitenant samen had gediend en op cursus in Oldebroek geweest was werden voor I - 15 R.A. eenige panden gevorderd op de Buntlaan n.l. "Salatiga" voor de Staf en bureaux Afdeelings-commandant, No. 9 en 11 voor de eerste batterij, no. 15 voor de Munitie-Colonne, No. 19 voor bureaux

(2e batterij, Munitie-Colonne en dokter) en No. 86 en 88 voor legering der 2e batterij.

Wordt vervolgd

VAN DE SECRETARIS

Voor de laatste keer geven wij de namen op van hen van wie het toegezonden orgaan als onbestelbaar is teruggekomen of waarvan bij ons in het geheel geen adres bekend is.

Gaarne Uw aller medewerking om de juiste adressen te weten te komen.

H. Falkema	H. Sloos
F. Konijnenberg	R.J. Bras
H.P. Beunder	K.J.H. Sluis
H.W. Meijer	A.J.van Bemmel
J. Voortman	A. Boon
A. Koeman	W. Bol
D. ter Horst	J.G.H. Meijer
G. Kroon	Nijstad
J. Visser	J.W. van Gelder
P.C. Kuiper	J. Vos
T. Meijer	Zoetelief Norman
P.H. Philips	G.A. Nijhuis
C.A.L. Schuur	Sleddering

Mag ik als redacteur thans het laatste woord.

Gezien het goede voorbeeld van onze vriend Schutter, mag ik thans verwachten, dat ook van andere onderdelen van onze afdeling enige leuke mobilisatieherinneringen binnenkomen.

HETZIJ GROOT OF KLEIN

ELKE BIJDRAGE ZAL ONS WELKOM ZIJN

Red.

CONTACT

ORGAAN VAN ALLE MILITAIREN VAN DE
VOORMALIGE AFDELING I - 15 R.A.

Verschijnt 2-maandelijks N.5 Juli 1948

De tweede reünie dag van I - 15 R.A. op 8 Mei j.l. is op voortreffelijke wijze geslaagd. Van de aankomst in de morgenuren af tot aan het afscheid in de avond is nagenoeg alles verlopen, zoals de organisatoren van dit festijn zich dat hadden voorgesteld.

Dit prettige verloop is door veler medewerking ontstaan en aan hen allen, die daartoe hebben medegewerkt, betuig ik mijn oprechte dank.

Op de eerste plaats aan het Gemeentebestuur van Driebergen-Rijsenburg, hetwelk ons op officiële wijze heeft willen ontvangen op het heerlijk gelegen "Beukenstein" en dat ons onder het genot van thee, gebak, sigaren en muziek heeft doen genieten van de natuurlijke pracht van dit buitengoed.

Verder onze bijzonders dank aan Mevrouw De Beaufort voor de stuwende kracht, waarmede zij de voorbereidingen voor deze bijeenkomst heeft geregeld, en aan de dames en heren leden van het voormalige Comité voor de militaire tehuizen voor hun medewerking. Wat moet er door deze dames en heren veel werk zijn verzet om alles zo in de puntjes te kunnen regelen en om ons op zo'n royale wijze te kunnen onthalen op koffie, koek en rookartikelen in het middaguur en op die eenvoudige maar kostelijke maaltijd in de namiddag.

Ook aan de padvinders en verkenners die hun hulp hebben verleend door ons te begeleiden naar het kerkhof in Driebergen en die daar op zo'n keurige wijze bij de graven van de oorlogsslachtoffers stonden opgesteld;

aan de muziekkorpsen, die zowel op het kerkhof als op Beukenstein hebben medegewerkt om de daarbij passende stemming te verhogen; aan de dames Theil met hun begeleider, die tijdens de officiële ontvangst ons hebben doen genieten van hun vrolijke muziek- en zangstukjes.

Vervolgens aan de burgers van Driebergen, die gastvrijheid hebben verleend aan degenen van ons, die hebben willen overnachten, of die op andere wijze hebben bijgedragen aan het welslagen van deze bijeenkomst. Hun bereidwilligheid wijst er op, dat de in 1939/1940 ontstane relatie met I - 15 R.A. nog steeds wordt voortgezet.

Eindelijk aan de heren Jutte, Schutter, Visser, Van Essen en Emmerik, leden van de contactcommissie en J. v.d. Bosch, woonachtig te Driebergen, die veel tijd hebben besteed aan het bespreken, voorbereiden en uitwerken van de maatregelen, welke nodig waren om het drukke programma goed te doen verlopen en de gezellige sfeer te verhogen. In het bijzonder aan Schutter en Visser voor het door hen gemaakte I - 15 R.A.-lied, dat ieder terstond in de gewenste stemming bracht.

En tenslotte aan al degenen, die bij de reünie aanwezig zijn geweest; zij hebben door het getrouw opvolgen van de gegeven aanwijzingen en door hun rustige houding de goede naam, die I - 15 R.A. in Driebergen heeft, in ere gehouden.

Wij hebben wederom genoten van de gastvrijheid van Driebergen's burgerij, wij hebben enige tijd aanwezig kunnen zijn op de plaatsen waaraan voor ons zovele herinneringen zijn verbonden en wij hebben onze kameraden kunnen spreken met wie wij in de mobilisatie- en oorlogsdagen hebben samengewoond en hebben samengewerkt. En wij hebben bij ons bezoek aan de kerkhoven mede willen herdenken degenen, die niet meer in onze vreugde kunnen delen (soldaat Tebrunsveld, adjudant-onderofficier Van Spanje, kapitein Foppes, luitenant Dronkers, sergeant Aletrino, korporaal Kinsbergen, soldaat Van Dijk en misschien nog anderen).

Wij hebben ongetwijfeld allen een dag gehad, die wij ons nog lang zullen herinneren. Tot het volgende jaar!

Jac. H. Kramer,
Oud C. I - 15 R.A.

Werd door Majoor Kramer veel lof toegezwaaid aan de Contactcommissie, deze laatste dankt op haar beurt onze Oud Commandant recht hartelijk voor de wijze, waarop deze haar steeds met raad en daad terzijde heeft gestaan.

Namens de Contactcommissie,
V.E.

ONZE REÜNIE OP 8 MEI j.l. TE DRIEBERGEN

Voor allen, die de Reünie medegemaakt hebben, is deze ongetwijfeld een onvergetelijke gebeurtenis geweest.

De sfeer van kameraadschap en hartelijkheid, de zonovergoten landouwen van het Sticht, de stijlvolle herdenkingen en het vlot afwerken van het programma, dit alles heeft de 8e Mei voor I - 15 R.A. tot een dag gemaakt, welke nog lang in onze herinnering zal blijven voortleven.

Voor hen, die om welke reden dan ook, niet aanwezig waren, volgt thans een chronologisch overzicht van deze dag.

Voor degenen, die per trein uit de richtingen Arnhem en Amsterdam arriveerden, stonden aan het station Driebergen drie bussen gereed, tot aller verrassing voorzien van de ons zo vertrouwde onderscheidingen als de afdelingsvlag en 1-I, 2-I en Staf I 15 R.A. Na hartelijke wederzijdse begroetingen en het informeren naar elkanders welstand, vertrokken we naar "De Prins van Oranje".

Bij aankomst aldaar, werden we met vele hoera's begroet door de reeds aanwezige reünisten, terwijl Schutter zich inspande om dit deel van het programma op de gevoelige plaat vast te leggen. Hoewel het

tijdstip van de officiële ontvangst nog niet was aangebroken, hadden we reeds het voorrecht Mevrouw De Beaufort aan te treffen, die actief als altijd, reeds doende was de fraai gedrukte dagprogramma's uit te reiken.

Na vele hernieuwde kennismakingen vertrokken we in de drie bussen naar de Grebbeberg, voorafgegaan door onze Commandant met echtgenote in de wagen van onze V.d.Bosch, voorzien van de originele afdelingsvlag en gevolgd door enige luxe wagens en motoren.

De stemming was al dadelijk opperbest. Vele herinneringen werden opgehaald, mede door de goede zorgen van onze secretaris, die foto's uit de mobilisatietijd in een album had verzameld, dat weldra van hand tot hand ging. Na een fraaie tocht, waarbij we elkander verschillende plekjes aanwezen, die voor altijd in onze herinnering staan gegrift, bereikten we het Grebbekerkhof.

Onze schreden waren allereerst gericht naar het graf van onze gevallen kameraad Tebrunsveld. De Commandant bracht in zijn herdenkingswoord in herinnering hoe Tebrunsveld zich vrijwillig opgegeven hebbende voor dienst op de Grebbeberg, bij het verrichten van ordonnansdiensten door een granaat werd getroffen. Majoor Kramer deed voorts mededeling, dat aan deze kameraad door de Minister van Oorlog een posthume onderscheiding was verleend. Spreker stelde de moed en de plichtsbetrachting van deze soldaat aan ons allen ten voorbeeld in de strijd voor vrijheid en recht. De herdenking werd besloten met het leggen van een bloemstuk voorzien van de I-15 R.A. linten op het graf en het in acht nemen van een minuut stilte, daarmede eer betuigend aan de nagedachtenis van deze gevallenen.

We hadden nog gelegenheid een rondwandeling over de begraafplaats te maken. Aanleg en onderhoud maakten een zeer goede indruk.

Het volgend deel van het programma vermeldde de tocht naar ons oude stellingsterrein. Langs vele kronkelige en ongeëffende wegen, waarbij we niettemin volop gelegenheid hadden van het fraaie landschap te genieten, bereikten we de vest van de heuvel, waarna we, uit de bussen gestapt zijnde, na een korte wandeling ons oude stellingsterrein bereikten. Door de omstandigheid, dat alles reeds geëgaliseerd was en we helaas niet veel tijd ter beschikking hadden, konden de juiste plaatsen niet geheel zo gauw worden vastgesteld. Hoe heel anders kwam het natuurschoon van een van de mooiste gedeelten van ons vaderland tot ons dan 8 jaar geleden. Met volle teugen genoten we van de geuren van de bomen en struiken, die thans rust en vrijheid ademden. Rode verlieten we dan ook deze plek, met het vaste voornemen het volgend jaar meer tijd voor dit gedeelte van het programma te reserveren.

De haast van de buschauffeurs, die elders nog diensten hadden te verrichten, kwam ons op de terugweg nu eens wel goed uit. We bereikten daardoor vroegtijdig de "Prins van Oranje", waar het voorm. Comité Mil. Tehuizen reeds zijn opwachting maakte. Men had het ons zeer gezellig gemaakt. De zaal bood een vriendelijke aanblik met de van bloemen en vlaggetjes voorziene tafeltjes. Kortom, het was af. Onder de belangstellenden van Driebergse zijde, zagen we nog Pastoor de Groot, Ds. de Bruyn en Ds. Reeskamp. Na het serveren van een heerlijk kop koffie met koek, riep Mevrouw De Beaufort, in haar kwaliteit van Voorzitster van de werkcommissie, ons een hartelijk welkom toe, mede namens alle werk(st)ers van het voormalige Comité Militaire Tehuizen, waarbij zij haar dankbaarheid uitsprak, dat een blijvende band is gelegd tussen de Driebergse bevolking en ons. Spreekster bracht in herinnering, hoe het comité, dat door de capitulatie zijn bestaansrecht verloren had, door de spontane reactie van alle helpers en helpsters weer spoedig bijeen was, teneinde bij te dragen in het lenigen van het oorlogsleed. Deze band ons gegeven zullen we waardig dragen, als zijnde een bijdrage voor een nieuw fundament voor deze kapot gemaakte wereld. Met verheffing van

stem wekte spreekster ons allen op mede te werken aan de opbouw. Vervolgens liet zij de gebeurtenissen in de kommervolle bezettingsjaren aan haar geestesoog voorbijgaan, waarbij vooral de grote figuur van de K.P. leider Frank in herinnering werd gebracht. Namens het Comité werd de verontschuldiging aangeboden (o.i. zeer ten onrechte), dat door de tijdsomstandigheden in materieel opzicht nog niet veel kon worden aangeboden, maar dat wat gegeven was, met het gehele hart geschied was.

Mevrouw De Beaufort besloot haar indrukwekkende rede met de opwekking elkander te helpen, niet alleen in het gezin, maar ook daar buiten. Laten we tonen de hulp van Amerika waard te zijn, door hard te werken. Nederland zal herrijzen, mede door Uw hulp en Uw kracht.

Als antwoord op het welkomswoord dankte Majoor Kramer voor de buitengewoon prettige ontvangst. Hij bracht nog eens in herinnering hoeveel vergoeding het Comité in de mobilisatie onze jongens had gegeven voor het gemis aan de huiselijke sfeer en memoreerde in dit verband vooral het zo geslaagde Kerstfeest en Oudejaarsfeest. Als stoffelijk blijk van waardering werd aan Mevrouw De Beaufort een bouquet rozen aangeboden, welk geschenk door haar symbolisch werd aanvaard, zijnde onze dank ook voor al haar medewerkers(sters).

De Voorzitter van de Contactcommissie, Kapitein Jutte, las daarna diverse berichten van verhindering voor. Speciale vermelding verdient nog het binnenkomen van een zeer uitvoerig telegram van Kolonel Bartels, onze chef, die in de oorlogsdagen in Doorn zetelde, waarbij deze zijn warme medeleven betuigde. Helaas was een van de dominerende figuren uit de mobilisatietijd, n.l. Sergeant-Majoor Van Egmond, de man die overal raad op wist, door ziekte verhinderd aanwezig te zijn. We zonden hem een telegram, waarin we hem van harte een spoedige beterschap wensten.

Een van de vele verrassingen van deze dag volgde in de vorm van het zingen van het I - 15 R.A. lied. Wijze "Cheerio", op woorden gezet door Schutter en Visser. Deze knapen hadden ondanks de beslommeringen aan hun functie verbonden, nog even kans gezien, zij het dan ten koste van enige nachtrust, vlak voor de reünie dit inhoudsvolle lied in elkaar te zetten. Oordeelt U zelf. U zult het afgedrukt vinden na het verslag.

Tegen drie uur vertrokken we te voet naar het Kerkhof in Driebergen, om aldaar bij het graf van de K.P. leider Frank de nagedachtenis te eren van hen die in de strijd tegen de overweldiger gevallen waren. Padvinders hadden de erewacht bij het graf betrokken. Bij ontstentenis van onze Regimentscommandant voerde Kapitein Jutte het woord. In herinnering werd gebracht de periode na de capitulatie, de tijd waarin we vertrapt werden door de laarzen van een wrede bezetter en we als slaven en slavinnen op de arbeidsmarkt werden geworpen. Hulde en dank werd gebracht aan Frank, Paul, Joop en Gijs en alle andere verzetslieden, die huis en haard verlieten om zich te weer te stellen tegen de onderdrukker. Dat hun geest ons tot voorbeeld moge strekken. Zij gaven hun kostbaar leven in de strijd tegen de dictatuur. Dat wij onze kinderen mogen opvoeden in hun geest, opdat het offer door hen gebracht niet voor niets is geweest, zo besloot onze Voorzitter. Met het leggen van een bloemstuk op het graf van Frank, daarmede onze dank brengend aan allen, die in het verzet zijn gevallen, het spelen van ons volkslied door de Muziekvereniging "Aurora" en een défilé langs het graf, werd deze herdenking beëindigd.

Voorafgegaan door de padvinders vingen we de wandeling aan naar het landgoed "Beukenstein", alwaar de ontvangst door het Gemeentebestuur zou plaats vinden. Zeker een van de mooiste landgoederen in Driebergen had men uitgezocht om ons te inviteren. Het is er een waar festijn geworden. De thee met gebak was zeer welkom na onze fikse wandeling. Padvinders en helpsters liepen af en aan om

allen zo spoedig mogelijk van ververschingen te voorzien, alles onder het wakend oog van Mw. De Beaufort, die als eminente gastvrouw ook de tijd nog vond om zich met ons te onderhouden en te informeren of we het toch wel naar de zin hadden.

Na de thee en de begroeting van de intussen nog aangekomen reünisten, richtte Jhr. De Beaufort namens het Gemeentebestuur het woord tot ons. Als inleiding van zijn welkomswoord verklapte de Burgemeester ons, dat we destijds bij onze komst in Driebergen met gemengde gevoelens waren ontvangen. Het antwoord heeft U echter zelf gegeven, aldus de spreker. Het Gemeentebestuur vond, dat het ook op zijn weg lag ons te ontvangen en was zeer verheugd, dat zovelen gekomen waren. Nadat de burgemeester nog enige bijzondere gebeurtenissen uit het achter ons liggende bewogen tijdperk de revue had laten passeren, besloot hij met als lichtzijde van dit alles te zien, de band die ontstaan was tussen ons en de ingezetenen van Driebergen.

Majoor Kramer dankte in zijn antwoord het Gemeentebestuur recht hartelijk voor de overweldigende ontvangst. Spreker lichtte toe, waarom het Gemeentebestuur het vorig jaar niet op de hoogte van onze plannen was gebracht. Het gold toen slechts een proef, welke echter dermate geslaagd mocht heten, dat er alle aanleiding was, dit jaar wel het Gemeentebestuur op onze komst voor te bereiden. Ook Maj. Kramer verheugde zich over de goede verstandhouding tussen de Driebergenaren en ons, getuige het feit, dat velen van onze jongens nog regelmatig hun "pleegouders" bezoeken. Ten slotte werd de hoop uitgesproken, dat nog dikwijls een beroep zou mogen worden gedaan op de gastvrijheid van de Gemeente.

Vermeld zij nog, dat de bijeenkomst werd opgeluisterd door een mandolinetrio, hetwelk leuke wijsjes voor ons ten gehore bracht. Als herinnering aan deze dag werd door Kapt. Jutte met een kort woord aan ieder een met I - 15 R.A. bedrukt lint, ter bevestiging aan hun instrument, aangeboden.

De tijd was nu gekomen om vrienden en kennissen in Driebergen een bezoek te brengen. We waren echter weer spoedig op "Beukenstein" terug, teneinde bij de gemeenschappelijke maaltijd te kunnen aanzitten. We lieten ons alles best smaken, terwijl intussen de Muziekvereniging "Excelsior" en het reeds eerdergenoemde trio er aan medewerkten de gezelligheid ten top te voeren. Voor een goede spijsvertering maakten we, voorafgegaan door het muziekcorps, een mars over het landgoed en vervolgens langs de Hoofdstraat naar "De Prins", waar we geheel in de lijn van het te verwachten programma in de juiste stemming binnen kwamen.

Thans trad I - 15 R.A. als gastheer op en over belangstelling hadden we waarlijk niet te klagen. De "pleegouders", zij die onze jongens voor de nacht gastvrijheid verleenden en zeker niet in de laatste plaats allen die aan het welslagen van deze dag hadden medegewerkt, hadden onze uitnodiging dankbaar aanvaard, zodat de zaal tot de laatste plaats bezet was.

Na de gebruikelijke opening van de avond door kapitein Jutte, van welke gelegenheid hij tevens gebruik maakte om onze gasten nog eens te bedanken voor hun goede zorgen, werd in snel tempo het cabaretprogramma afgewikkeld. De "Two Happy Days", de charmante meisjes, die ook reeds hun sporen verdiend hebben met hun optreden voor onze jongens overzee, brachten leuke en beschaafde liedjes. Santos bleek naast een uitstekend goochelaar tevens een goed speurder te zijn. Langs telepathische weg weg bracht hij in een ommezien een moord tot klaarheid. Enige accordeonsoli van Aart Hofstee vonden ook een goed onthaal.

Tussen de bedrijven door verraste de Regimentscommandant, de Kolonel Van den Abeelen ons met zijn komst. In een kort woord bracht hij zijn spijt tot uitdrukking, niet in de gelegenheid geweest te zijn, de gehele dag met ons te kunnen doorbrengen. Dank werd gebracht

aan de Gemeente Driebergen en speciaal aan Mevrouw De Beaufort, die zoveel voor ons gedaan heeft en nog doet. Na enige goede overeenkomsten tussen het "oude" en het "nieuwe" leger naar vorengebracht te hebben, klonk op zijn voorstel een hoera voor de Artillerie. De kolonel stelde het zeer op prijs, dat de oude band tussen Driebergen en ons nog zo stevig was en deed een driewerf hoera uitbrengen op Mevrouw de Beaufort en haar echtgenoot en voorts op Maj. Kramer, die zoveel hadden bijgedragen om de geest van goede verstandhouding te bevorderen.

Aan alles komt een einde, zo ook aan deze leuke dag. Tegen tien uur moesten reeds velen de zaal verlaten, teneinde de laatste trein uit Driebergen nog te kunnen halen. Voor de overigen werd het cabaretprogramma nog voortgezet tot half elf, waarin ook onze vriend Paanen een belangrijk aandeel had. Zijn liedje en zijn praatje deden het goed. Vermeld zij nog het door hem op de wijze van "Droomland" indertijd gemaakte liedje, waarbij ode gebracht werd aan de strozak en speciaal aan die op de "Wildbaan" (bij verzwaard of streng arrest).

Voor de danslustigen was nog een uur gereserveerd. Fluks de loper opgerold en de tafels en stoelen aan de kant en het spel kon beginnen. De geluidsinstallatie van de firma Tukker, die ons reeds de gehele dag zulke goede diensten had bewezen, bracht thans vrolijke dansplaatjes ten gehore.

Om half twaalf was echter jammer genoeg de koek op. We riepen elkaar hartelijk een tot weerziens toe en zochten vermoeid, doch ten zeerste voldaan over deze buitengewoon geslaagde dag, onze kwartieren op.

Van Essen.

ATTENTIE

Het nieuwe verenigingsjaar is 1 Mei j.l. aangevangen. Gezien het verslag van de penningmeester, mogen wij zeker wel een dringend beroep doen om Uw bijdrage voor het nieuwe jaar te storten. U kunt hiervoor gebruikmaken van bijgaand giroformulier. Wij rekenen op Uw aller medewerking. Elke bijdrage, hoe gering ook, is van harte welkom.

V.E.

Wijze "Cheerio" — Tekst Schutter en Visser

HET I - 15 - R.A. LIED

De mobilisatie kwam ook in ons land,
Mannen denkt daar aan terug.
De zaak ging verlopen, de vrouw zat alleen,
We stonden met smoor in op wacht.
Wij bouwden de stelling, oefenden geducht
Met auto's en zwaar geschut;
We fitten en drukten, wat heel dikwijls lukte,
Wie had dat nu ooit nog verwacht.

Refrein

Ieder jaar, ieder jaar, dan komen we weer bij elkaar;
Dan kijken wij vrolijk, vergeten het leed,
Dat al die jaren de mof ons aandeed
En de jongens van 15 R.A.
Vertellen U hier nog wat na;
We danken de mensen
Uit Drieberg'en wensen een weerziens tot volgend jaar.

In Mei werd het ernst en de stelling bezet,
I - 15 R.A. was paraat.
Toen kwam er de actie voor stukken en tractis
En stelde een ieder zijn daad.
Doch de moed van de mannen was hier tevergeefs,
Menigeen keerde niet weer,
We waren verslagen, doch waarom versagen
Ons vrijheid hernemen we weer.

Refrein

Er kwam toen een donkere tijd voor ons land,
Het Hernvolk bracht ons cultuur.
We werden geknecht en we werden beroofd,
Ze maakten het leven zuur.

Sabotage, verzet, ziekte, honger en kou,
Geen dwingelandij die ons boog;
Toen kwam de invasie, bevrijd van de Nazi,
Ons rood wit blauw wappert weer hoog.

Refrein

VRAAG EN AANBOD

Wij verzoeken de reünisten, die foto's gemaakt hebben op 8 Mei j.l. deze in te zenden bij de Secretaris onder opgave van de kosten.

Onze Secretaris heeft op de reünie een veertigtal foto's gemaakt, welke een indruk geven van de gehele dag. U kunt ze bij hem bestellen in series van 10, 20, 30 en 40 stuks ad *f* 0.20 per stuk. (afmeting 6 x 9)

Toezending uitsluitend na storting van het verschuldigde bedrag. U kunt dit doen, of door het geld in de enveloppe bij te voegen, of in postzegels, of per postwissel, of door overschrijving op zijn girorekening 262287.

Bestellen vóór 15 Juli a.s.

V.E.

F I N A N C I E E L V E R S L A G

Debet	8 Mei 1947 - 8 Mei 1948	Credit	
		Uitgaven "Contact"	
Bijdragen per giro	*f* 338,55	Nov.'47, Jan.'48	
" " kas	" 131,--	Mrt.'48, Mei.'48	*f* 173,20
Ontv. Buspassagiers Driebergen-Rhenen v.v.	" 126,--	Stencil, postzeg. Kaarten, circ.	" 105,21
Nadelig saldo	" 52,51	Onkosten telef.	" 6,--
		Bloemen-graflinten enz.	" 50,--
		Cabaretgezelsch.	" 138,65
		Autobussen Rhenen	150,--
		Zaalhuur Prins v. Oranje	*f* 25,-
Totaal	*f* 648,06	Totaal	*f* 648,06

363,85
126
237,85

ENIGE INDRUKKEN ROND 8 MEI 1948

"En nu schrijf jij maar eens een artikel over deze dag voor "Contact". Met deze opdracht, of - als U het liever hoort - met dit bevel, van mijn vriend Kapitein Jutte verliet ik Driebergen op 8 Mei 1948.

I - 15 R.A. was bijeen geweest en ik had als gast getuige mogen zijn van een zo geslaagde reünie dat er stof te over is voor dit artikel. Maar "Contact" zal vol staan van overpeinzingen na die stralend-zomerse dag, dat ik met enige indrukken wil volstaan.

Wat zijn de indrukken, die je hebt meegenomen van deze reünie? Vooreerst de vriendschapsband, die allen van I - 15 R.A. nog steeds bijeen houdt. Dat is wel buitengewoon in deze tijd, waarin alles zo snel vervaagt en zo snel vergeten is, het is een teken, dat steeds geheerst heeft de goede geest van hoog tot laag, de geest die weet wat voor elkaar over te hebben, de geest die vriendschap maakt welke blijvend is. Neen, het was geen vacantie-tripje voor één of meer dagen, maar je kon van vele gezichten aflezen en uit de uitroepen beluisteren: men was blij een oude vriend te treffen, met wie de stelling was gebouwd, het wachtje was geklopt, de erwtensoep klaargemaakt of.... de straf uitgezeten.

De tweede indruk, even machtig en verrassend, was het gezicht van al die trouwe bekende Driebergse gezichten. Er was zo niets veranderd: er werd nog steeds gezorgd voor de mannen van 15 R.A. alsof ze niet waren weg geweest. Wilt gij de oorzaak? Ook de burgerij, met aan het hoofd de Burgemeester en Mevrouw de Beaufort waren blij, omdat ook zij hebben beseft wat goede vriendschap is en wij kunnen slechts dankbaar zijn, dat zij, die ons toen reeds tot voorbeeld waren, ons door hun prachtige ontvangst weer zo'n goed lesje hebben gegeven, hoe je met vrienden om moet gaan.

Hebt gij ook "de Wildbaan" gemist in het dorpsbeeld? Gij zult haar niet zo hebben gemist als ik, die er dag in dag uit gewerkt heb. Dit is mijn derde indruk, wat somberder en daarom ga ik niet verder, want het sombere van deze dag werd herdacht met een waardigheid en een gevoel, waarover men beter kan nadenken dan schrijven. Bravo, vriend Jutte!

Ik hoop, dat U volgend jaar weer aan mij denkt.

B. Luykx

EEN ANDER GELUID!

Onze reünie was zeer geslaagd maar toch was er hier en daar critiek. Nu weten we wel, Hollanders kankeren graag. Als ze dat niet doen zijn ze niet gezond. Maar niettemin moeten we met deze critiek rekening houden. Deze betrof voornamelijk twee dingen: 1e. Het bezoek aan de oude stellingen, waarvan menigeen zich veel had voorgesteld, doch dat geheel mislukte door gebrek aan tijd. De plaatsen weer eens te zien waar we angstige en spannende dagen beleefden en dit alles onze vrouwen eens te tonen, werd nu slechts een rit naar onze uitgangsstelling en een vluchtige blik naar de verte waar onze stellingen lagen.

2e. Het programma was te overladen waardoor een rustig bezoek bij oude vrienden en bekenden uitgeslotsn was. Er werd tè veel beslag op ons gelegd.

Aldus de opmerkingen, welke ik van enige kanten vernam. We zullen er volgend jaar rekening mee houden al zal het altijd moeilijk blijven het 200 man allen volkomen naar de zin te maken.

Doch overigens was een ieder vol lof over deze prachtige dag, welke door schitterend voorjaarsweer begunstigd werd.

F.J.

Ingekomen Familieberichten:

Geboren: 2 Mei 1948 te Bussum

H a n s

zoon van Th. Hartong en St. Hartong - V.d.Anker

Geboren: 1 Juni 1948 te Amsterdam

R i e n i

zoon van G. Emmerik en H. Emmerik - Polman

Onze hartelijke gelukwensen

Mag ik U nog eens dringend verzoeken om eens een keer kopij te leveren voor ons nummer. Hoewel verschillende vrienden de toezegging deden een bijdrage te leveren, mocht ik nog niets ontvangen. Voor de reünisten is er nu een goede gelegenheid om hun indrukken over de gehouden bijeenkomst in te zenden.

De reeds ingezonden stukjes zullen in het volgend nummer verwerkt worden. Geneert U niet, Uw Redacteur brengt het zo nodig gepolijst ter tafel.

V.E.

BURGEMEESTER DE BEAUFORT

Van bevriende zijde vernamen wij dat Driebergen's burgemeester deze dagen een operatie heeft moeten ondergaan. Wij wensen den populairen burgemeester vanaf deze plaats een welgemeend en hartelijk "spoedige beterschap" toe.

Oproep:

Wie kan ons helpen aan de juiste adressen van de volgende jongens:

C. van Eijden	wonende	of	gewoond	hebbende	in	Naarden
V.D. Olver	"	"	"	"	"	Katwijk aan Zee
Koomen	"	"	"	"	"	Hoorn
Nijhuis	"	"	"	"	"	Gennep

Secr.

HET DAGBOEK VAN KAPITEIN JUTTE

vervolg

De officier die de weekdienst had, had 's morgens altijd de taak om vaak reeds om half 7 het morgenappèl in te nemen. Het was dan zaak om na het appèl aan de sergeanten der week de slaapzalen eens door te wandelen, want meestal bleven de heren nog graag een

half uurtje na slapen en kwamen dan slecht gekleed, ongeschoren en ongewassen of met een mond vol kuch op het werkappèl. Je beleefde dan als officier vaak de meest grappige tonelen wanneer je onverwacht op een slaapzaal verscheen die tien seconden tevoren gewaarschuwd was, dat "de luit" aankwam. De één smeet zijn pyamabroek juist weg en deed alsof hij al een kwartier lang ijverig zijn sokken aan het zoeken was, de ander die bliksemsnel probeerde zijn onderbroek aan te trekken verloor door de snelheid zijn evenwicht en lag met zijn blote benen in de lucht te maaien en een derde die geen kans meer had gezien een aannemelijk gebaar te maken koos eieren voor zijn geld, bleef onder de dekens en snurkte hard door. "Ja Luit", was het dan, "we hebben hem al tien maal geroepen, maar die vent slaapt toch zo "eeuwig" vast."

De "eeuwig vaste slaper" had dan altijd "eeuwig" veel moeite zijn regelmatig snurken niet door een plotselinge hoestbui te doen vervangen. Dit waren de onschuldige gevallen, die er met een vermaning of "enige dagen geen avondpermissie om vroeg naar bed te kunnen" van af kwamen. Er waren echter ook minder onschuldige gevallen, waarbij de man ziekte simuleerde. En dan moest de dokter er met zijn hulpmiddelen aan te pas komen om vast te stellen dat de man loog en wel degelijk kon opstaan.

Wat mij in ons leger zo sterk gefrappeerd heeft was de uiterst onvoldoende lichamelijke ontwikkeling van de mannen. Als sport liefhebber heb ik voetbal, athletiek, gymnastiek e.d. bij onze afdeling en bij de onderdelen waarvan ik commandant was in de eerste plaats zoveel mogelijk geanimeerd. Menigmaal heb ik zelf op de heide achter de Arnhemse Bovenweg of op het veld achter Salatiga een stevig gymnastiekles je gegeven. Het viel mij dan altijd weer opnieuw op, hoe stijf en harkerig de mensen hun oefeningen deden, sterker gezegd, ze vonden het "gek" tegenover mekaar om als grote man gymnastiek te doen.

(wordt vervolgd)

CONTACT

ORGAAN VAN ALLE MILITAIREN VAN DE
VOORMALIGE AFD. MOTORARTILLERIE I-15 RA

No 6 November 1948

Belangrijke adressen:

Voormalig Afd. Commandant: Res.Luit.Kol.tit.b.d.
J.H. Kramer, Herfstlaan 20, Heemstede, tel.28464.

Commissie voor Contact:

Res.Kapt. F. Jutte, Thorbeckelaan 295, Den Haag,
tel. 392822.
A.J. Schutter, Binnenweg 11a, Heemstede, tel.
29256 (secretaris).
F. Visser, Guldenwinkelstraat 36, Amsterdam
(penningmeester).
G.J. Emmerik, V.v.Goghstraat 44, Amsterdam.
A.H.van Essen, Olympiaweg 82 hs, Amsterdam-Z.
(redacteur).

CONTACT OF GEEN CONTACT? MAAR DOE IETS!!

Wij vormen geen vereniging, geen club, met rechten en plichten.
Rechten om te profiteren van hetgeen de club biedt, de plicht om haar in alles te steunen en op tijd zijn contributies te voldoen.

Neen, dat vormen wij niet. Dat zou practisch ook niet mogelijk zijn. Daarvoor wonen wij te ver uit mekaar, daarvoor is het contact te gering. Wij vormen een groep mannen die door toevallige omstandigheden, in zeer moeilijke ogenblikken, een tijd lang samen

zijn geweest en veel samen hebben beleefd; een tijd, waarin vele hechte vriendschapsbanden werden gesmeed. En toen na 1945 bleek dat vele oude makkers het aardig zouden vinden mekaar weer eens te zien kwamen wij samen in ons oude garnizoen - het dierbare Driebergen. Daar spraken we af het contact zoveel mogelijk te onderhouden, niet alleen door een jaarlijkse samenkomst, doch voorts door een maandelijks, tweemaandelijks of desnoods kwartaal-blad te laten verschijnen waarin een ieder onser zijn stem kan laten horen.

Dit is een jaar lang goed gegaan en de laatste réunie in Mei jl. was een prachtig slot van dat "Contact-jaar".

En toen zouden we doorgaan, aangemoedigd door dit succes. De commissie toog aan het werk, schreef circulaires, brieven enz., probeerde de groep van oud-I-15 RA-mannen groter te maken en .... verzocht vriendelijk om vrijwillige financiële bijdragen, want anders kon de commissie met al haar goede wil haar werk niet voort zetten.

En wat is nu het resultaat? Dat van de pl.m. 250 aangeschreven slechts een 70 à 80 mannen gereageerd hebben. Begrijp mij wel - GEREAGEERD hebben. Dat wil dus zeggen, de man die ons bericht heeft, ik wil zo graag, doch ik kan het niet betalen, mijn gezin eist de laatste cent op, deze man die eerlijk voor de omstandigheden durfde uit te komen, waarvoor hij zich toch waarachtig niet behoeft te schamen, deze man werd genotseerd in het kaartenregister als "lid" van de oud-I-15-RA-groep. Vele anderen, die wél wat konden missen, reageerden eveneens en zonden een vrijwillige bijdrage, welke varieerde van *f.* 1.— tot *f.* 25.— Maar wat ons verdriet, dat is dat zo vele tientallen, totaal 60 à 70 % NIETS van zich lieten horen, helemaal NIETS. En toch weten wij zeker dat er velen onder hen zijn die graag het CONTACT willen onderhouden, het blad graag ontvangen en ieder jaar met Mei zeker aanwezig zullen zijn. Velen onder hen waren in Mei jl. geweldig enthousiast.

Het is ons daarom duidelijk geworden dat deze vele tientallen niet reageerden omdat zij er eenvoudig niet toe kwamen naar een postkantoor te wandelen en een giro of postwissel te sturen, of even de pen te pakken en te schrijven. Zij verzuimden dit, hetzij door drukte, hetzij door laksheid, hetzij door andere omstandigheden, doch ZEKER niet door gebrek aan belangstelling. Die hebben zij beslist wel.

En daarom hebben wij nu een besluit genomen dat wij eigenlijk liever niet hadden willen nemen. Wij zullen aan allen die niet gereageerd hebben een postkwitantie doen toekomen ter grootte van het gemiddelde bedrag dat tot dusver gestort is nl. *f.* 3.— (inclusief de incassokosten). Zij die gaarne het Contact-blaadje willen ontvangen en prijsstellen op het handhaven van de oude banden, doch tot dusver verzuimden van zich te laten horen, zullen ongetwijfeld gaarne deze kwitantie voldoen. Zij die geen prijs meer stellen op verder contact, kunnen de kwitantie eenvoudig weigeren. Wij weten dan dat wij hen in ons kaartregister kunnen schrappen. TENZIJ financiële moeilijkheden de oorzaak zijn. Laten zij ons dan even een berichtje sturen. Dan blijven ook hun namen gewoon geregistreerd.

Nogmaals, wij namen dit besluit "contre coeur", tegen wil en dank, omdat er bij ons nu eenmaal geen vereniging is en dus geen contributieplicht bestaat. Maar een ieder zal begrijpen dat de Commissie haar werk onmogelijk kan voortzetten zonder enige financiën.

Dit "Contact" wordt dus nog éénmaal aan ALLEN toegezonden. Zeer binnenkort gaan de postkwitanties de deur uit. Wij hopen van harte dat zij een gunstig onthaal vinden, opdat wij ons blad weer regelmatig kunnen laten verschijnen en voldoende financiën zullen bezitten om met Mei a.s. weer een goed réunieprogramma te kunnen aanbieden.

Namens de Commissie
Res.kapt. F. Jutte.

VAN EN OVER MOTORARTILLERISTEN.
ONZE VOORMALIGE AFDELINGSCOMMANDANT.

Aan de res.majoor J.H. Kramer, onze v.m. afdelingscommandant, werd eervol ontslag verleend uit de militaire dienst, in verband met het bereiken van de daarvoor in aanmerking komende leeftijd. Hoezeer de uitnemende staat van diensten van de majoor Kramer als reserve-officier, erkend en gewaardeerd werden, moge wel blijken uit een beschikking van H.K.H. Prinses Juliana, als Regentes, gedateerd 19 Juli 1948, waarin aan de res.majoor Kramer de titulaire rang van reserve luitenant-kolonel wordt verleend.
Wij wensen reserve-overste Kramer van harte geluk met deze fraaie onderscheiding die hem door een ieder onzer van ganser harte gegund wordt, terwijl wij ook allen ervan overtuigd zijn hoezeer onze chef uit de mobilisatiedagen, deze titulaire promotie verdiend heeft.

MINISTERS - MOTORARTILLERISTEN.

Het zal niet aan ieder van ons bekend zijn, dat twee leden van het huidige Ministerie reserve-officieren zijn, die voor de oorlog tot een van de destijds bestaande regimenten motor-artillerie hebben behoord. Het zijn de Ministers Prof. Mr.Dr.P.Lieftinck en Mr.W.F.Schokking.
Wij wensen hunne Excellenties een voor het Vaderland vruchtbare ministeriële loopbaan toe.

J.H.K.

J.Boers en J.Boers-Speelman,
Zwartwatersweg 17, Assen.

Op 20 Augustus 1948 geboren

J A N T I E N

Alsnog onze hartelijke gelukwensen.

H.M.KONINGIN JULIANA

Op 4 September j.l. heeft H.M.Koningin Wilhelmina na een vijftigjarige regeringsperiode afstand gedaan van Haar rechten op de Nederlandse Troon. Gedurende een halve eeuw heeft Zij, zowel in tijden van voorspoed als in perioden van teruggang, de eerste plaats in het Koninkrijk ingenomen en wel op zulk een voortreffelijke wijze, dat Zij de bewondering van nagenoeg alle landgenoten heeft gewekt. Wat een schok ging er door onze gelederen toen, op een van de oorlogsdagen in Mei 1940, in onze eenzame stelling het gerucht doordrong dat H.M. de Koningin het land had verlaten! Velen van ons waren door deze handelwijze een ogenblik uit hun evenwicht geslagen, maar later hebben wij ingezien, dat de Koningin de meest juiste weg had bewandeld. Wij wensen H.K.H. Prinses Wilhelmina gedurende een reeks van jaren een welverdiende rust toe.

Op dezelfde dag is H.K.H. Prinses Juliana haar vorstelijke Moeder als Koningin der Nederlanden opgevolgd en rust op Haar de zware taak om, boven alle personen en partijen staande, het Koninkrijk op grondwettelijke wijze te besturen. Wie het voorrecht heeft gehad op 4 en 6 September (de inhuldigingsdag) de jonge Vorstin met haar gezin te mogen aanschouwen op het balcon van het Amsterdamse paleis, was getroffen door de glans en tevens door de eenvoud, die de vorstelijke personen ten toon spreidden.

Wij hopen, dat H.M.Koningin Juliana in lengte van jaren, gesteund door Haar echtgenoot Z.K.H. Prins Bernard, de kracht en de gezondheid zal genieten, om zowel Haar moederlijke als Haar staatkundige plichten in volle omvang te kunnen volbrengen. Wij geven Haar de verzekering, dat de eed van trouw, die wij eens aan de Koningin hebben gezworen, ook onverkort ten aanzien van onze nieuwe Vorstin geldt.

LEVE DE KONINGIN !

J.H.K.

R E U N I E

Wij komen van heinde en verre
In de Mei van ieder jaar
Naar ons garnizoen getrokken
Om te gedenken met elkaar
Onze moblisatiedagen
Toen wij ver van huis en hof
Allen gingen pionieren
In sneeuw en ijs, in zand en stof,
En de dagen van de oorlog
Die ons landje onverwacht
Stortte van de lichte daag'raad
In de schaduw van de nacht
Toen wij allen moesten bukken
Voor het ruwe krijgsgeweld
En er vele kameraden
Voor eeuwig werden neergeveld.

Tevens brengen wij dan hulde
Aan Driebergens burgerij
Die zich in die negen maanden
Steeds weer toonde zeer gastvrij.
't Voorbeeld gaf in deze dagen
Ons trouwe Burgemeesterspaar
Dat geen moeite ooit te veel was:
Het stond immer voor ons klaar
Laat ons dit tot voorbeeld strekken
Blijft steeds mannen van de daad
En mocht het nog eens nodig wezen
Dan vinden zij ons weer paraat.

Hilversum 15-7-1948.

Sgt. W.Klinkum.

DAGBOEK VAN KAP. JUTTE (vervolg)

ORDERS EN PAPIER.

De legerleiding had niet stilgezeten in het bedenken van een ongeloofelijk aantal orders, vaak gevolgd door tegenorders. Het mobilisatie-archief van zegge en schrijve ± 7 maanden was geworden tot een enorme papierlawine. Niet licht zal ik deze stroomen papier die ik als luit.-adjudant te verwerken kreeg vergeten, en ik heb vaak moeten constateeren dat het heusch niet allemaal belangrijk was. Ieder papier volgde de hiërarchieke weg. Van den Commandant Veldleger (generaal Winkelman was inmiddels den afgetreden generaal Reynders opgevolgd) via den chef staf naar het IIe Legerkorps. Via onzen Legerkorps Commandant (de L.K.C. Generaal majoor Harberts) en diens chefstaf naar de Divisie. Van de Divisie naar het Regiment en zoo belandde het papier voorzien van ettelijke stempels en handteekeningen en parafen op de Afdeelingstafel. Na bespreking en inbosking kwam er dan het bekende stempel op

"Ter kennisneming en gevolggeving aan C.Staf, c. 1-I-15 R.A., C. 2-I-15 R.A. en C.M.C. I-15 R.A. De Majoor C.I-15 R.A.
o/l de Luit.Adjudant.

Zoo gingen er duizenden door mijn vingers, belangrijke en onbelangrijke, geheime en zeer geheime stukken over pionieren, gas, legering, materiaal, personeel, verlofregelingen, speciale cursussen, O. en O., motoren en auto's, verpleging, munitie, bewapening enz. enz. Te veel om op te sommen. En menig papier was oorzaak van een plotselinge order die maak weer teniet gedaan werd door een nieuwe order. Dan moest er plotseling één dag per week besteed worden aan onderhoud motormateriaal, dat inderdaad zeer noodig was. Maar even zoo noodig was het voor de mannen om wat te oefenen in het schijfschieten. Minstens één ochtend per week moesten de batterijen met het geschut oefenen,

uitrukken en batterijdiensten houden, doch er moest ook een ochtend voor baden zijn alsmede een middag voor sportbeoefening en veel aandacht voor motortechniek, terwijl natuurlijk regelmatige gasoefeningen niet mochten ontbreken. En dan te weten dat we ten minste 4 dagen per week moesten pionieren, dat vóór alles ging, terwijl toch ook de groente iederen ochtend moest worden schoongemaakt en de aardappelen moesten worden geschild. Dan nog de kamerwachts, de zieken, de verlofgangers.

Men begrijpt welk een warnet zoo'n dienstrooster vaak was wanneer men zich aan alle gegeven orders zoo stipt mogelijk wenschte te houden.

Maar het liep en het liep bij I-15 R.A. lang niet slecht. Er was een goede verstandhouding onder de menschen waartoe de altijd strikt neutrale en strikt eerlijke, menschelijke opvattingen van den afdeelings-commandant, die zich vaak persoonlijk met de menschen bemoeide, niet weinig heeft bijgedragen.

De mobilisatie is anders wel een tijdperk om vele karakters te leeren kennen. Als tot straffen bevoegd officier moest men vaak bij een overtreding een zeer intiem onderhoud met den zondaar hebben. Het bleek maar al te vaak dat zich achter het masker van onverschilligheid. . . veel kleine tragédie verborg. Ik heb dikwijls een zeer bevredigd gevoel gehad wanneer ik na een nuchter en zakelijk rapport van den plichtsgetrouwen meerdere, één van mijn menschen eens in een afzonderlijke kamer bij mij ontbood en dan de moeilijkheden die er waren met hem besprak. Menig soldatenhart heeft zich zoo in de mobilisatie tegen zijn Commandant uitgestort en menig Commandant (en ik prijs mij gelukkig mij zelve tot hen te rekenen) heeft zijn mannen uit de put gehaald, hen nieuwe moed gegeven of particuliere moeilijkheden voor hen opgelost.
Ik herinner mij het geval dat een soldaat mij een doosje sigaren wilde geven, hetgeen ik weer spoedig in zijn zak deed terug verhuizen, ik herinner mij een brief vol tragiek doch ook vol dankbaarheid van een Friesch vrouwtje wier man ik niet gestraft had voor een ernstige overtreding waarvan ik de tragische oorzaak te weten was gekomen, een dankbrief van een ouderpaar. Dat zijn momenten waarin het leven iets moois geeft. Ik ben ervan overtuigd dat het zoo in de meeste legeronderdeelen was. De verhouding tusschen officier, onderofficier en mindere was bij I-15 R.A. althans over 't algemeen zeer goed te noemen. Ook de verstandhouding onder de officieren was bij Staf 15 R.A. I-15 R.A. en II-15 R.A. zeer goed.
(Met III-15 R.A. dat niet tot ons Legerkorps behoorde en in Huis ter Heide gelegerd was hadden we slechts weinig contact). Iederen Donderdagmiddag van half 6 tot pl.m. 7 uur was er een gemeenschappelijke borreltafel in Het Wapen van Rijsenburg waaraan ook de officieren van 2 A.M.C. onder leiding van den Kapitein Froonhoff regelmatig deelnamen.

OEFENINGEN

Waren er voor de onderofficieren, korporaals en manschappen vele en leerzame cursussen en oefeningen, ook de officieren werden steeds beter geoefend. Regelmatig werd er panorama geschoten onder leiding van kapitein Weyns in het panoramalokaal op de Wildbaan. In het voorjaar werd deze panoramacursus besloten met een oefening in Oldebroek. Dat was begin April. 's Nachts om 3 uur vertrokken we uit Driebergen zoodat een groot gedeelte van de route in het duister gereden werd. Het was buitengewoon koud en guur weer en er hing een behoorlijke dikke nevel. De marsch naar Oldebroek verliep buitengewoon voorspoedig. Van onze schietopdrachten hebben we er helaas practisch niet één geheel kunnen uitvoeren door het volkomen gebrek aan zicht. Na het soep eten en ons bij de kachel heerlijk verwarmd te hebben gingen we 's avonds weer terug naar Driebergen. Onderweg vernamen we de geruchten dat de geallieerden mijnenvelden

rond Noorwegen gelegd hadden en dat Duitschland het plan scheen te hebben Skandinavië binnen te trekken. Zou dit tevens een inval in Nederland beteekenen? De geruchten klonken erg onheilspellend, doch het waren geruchten en definitief wisten we eigenlijk niets. In Driebergen grepen we gretig naar de avondbladen. En daar stond het met groote letters: De geallieërden leggen mijnenvelden in de Noorsche wateren.
Den volgenden morgen vertelde het ochtendblad dat Duitschland zonder tegenstand Denemarken was binnengedrongen en in Noorwegen troepen aan land had gezet. Noorwegen was besloten zich te verdedigen. Engeland zegde onmiddellijk hulp toe.

De oorlog was in een geheel nieuw stadium gekomen door dit even onverwachtsche als onverschrokken initiatief der Duitschers.

Onze verloven werden onmiddellijk weer ingetrokken.

MOTOR CURSUS.

In Apeldoorn was inmiddels onder leiding van ir.Kap.v.d.Trappen opgericht de A.M.R.S. de Artillerie Motor Rijschool.
Op last van den C.V.luit.generaal van Voorst tot Voorst moesten alle officieren en onderofficieren der gemotoriseerde troepen op de school een 3 weeksche cursus volgen, welke bestond uit veel auto- en motorrijden, motortechniek en algemeene motorkennis. Vooraf moest een voorbereidende cursus gevolgd worden in het eigen kantonnement. Bij ons werd deze voorbereidende cursus gegeven door Dronkers, geassisteerd door Adj.O.O.van Spanje (die zich daarbij zeer onderscheidde) en de korporaal Baltus en dpl. Marée.

Jaap Palthe en ik volgden in April deze cursus welke slechts een weekje onderbroken werd voor de voorbereidingen en schietoefeningen in Oldebroek. De eerste drie weken van Mei zou ik in Apeldoorn de officieele cursus volgen.

Rie die aanvankelijk met Tommeke bij mijn Moeder verbleef was ook naar Driebergen gekomen omdat mijn moeder volkomen rust moest houden in verband met een opgeloopen hersenschudding tengevolge van een leelijke val van de trap. De spanning door de ingetrokken verloven bevorderde haar genezing niet. Gelukkig werden eind April de verloven weer toegestaan, zij 't in iets minder ruime mate als voorheen, en konden we weer ruimer adem halen. Maandag 6 Mei vertrok ik naar Apeldoorn, voor de A.M.R.S.-cursus. Spoedig had ik een pension op de Jachthoornlaan en reeds des middags kregen we de eerste lessen. Ook Dinsdag 7 Mei was interessant. 's Morgens techniek van den "professor" Sergeant Westerink over de werking van de trado, des middags motorrijden op nieuwe B.M.W.'s met voetschakeling.

's Namiddags om 5 uur kwamen we bij de school in de Willem-III-kazerne terug van onze motorrit toen de sergeant Weusten van 1-I-15 R.A. die tezamen met sergeant Schrijven de onderofficiers-cursus volgde, naar mij toesnelde met de woorden: "Luitenant, we moeten direct terug naar Driebergen. Alle verloven zijn onmiddellijk ingetrokken en alle detacheeringen opgeheven". Het was alsof we het in Keulen hoorden donderen. Onmiddellijk terug naar het pension waar de radio het bericht nog eens bevestigde en tevens mededeelde dat de regeering nog diverse andere maatregelen genomen had o.a. extra lichtingen en zeemilitie opgeroepen. Onrustbarend was ook dat alle verloven, zelfs zakenverloven, studieverloven en uitzonderingsverloven ingetrokken waren.

Snel de kist weer gepakt en in een trado terug naar Driebergen, waar het gewone leven weer aanving van "ingetrokken verloven" d.w.z. geen bewegingsvrijheid, geen avondpermissies en aankondiging van extra-appèls.
9 Mei. 's Avonds een O. en O.avond van een zeer slechte Utrechtsche tooneelgroep in de "Prins van

Oranje! Om 11 uur kwamen Jaap Palthe en ik thuis. Tegen 12 uur gingen we allen ter ruste.
Ik lag nog maar kort en was nog maar juist in mijn eerste slaap toen er luid werd gebeld. Ik snelde naar beneden.

De Luit.Block was er en toonde mij een brief van den O.L.Z. "Zeer verontrustende berichten van de grens. Graad van strijdvaardigheid 3 en 4 moet om 5 uur zijn bereikt".

ALARM!

Ik wekte onmiddellijk Jaap Palthe en deelde hem het bericht mede. We begrepen beiden dat het thans bittere ernst was geworden. We stelden onze vrouwen zooveel mogelijk gerust door te zeggen dat het een alarmoefening was en zelf hadden we nog zoo iets als een flauwe hoop dat het bericht te pessimistisch geweest was.

Snel pakten we onze kist, onze ransel, de geladen wapenen werden omgegord en van alles voorzien, gasmasker, helm, noodrantsoen; mondvoorraad, zaklantaarn, naar het bureau. Alles was al druk in de weer. De motorordonnansen renden af en aan. De motoren van de auto's dreunden langs de wegen en straten, de vuurmonden werden opgesteld, de Munitie Colonne ging haar zwaar beladen auto's in goede volgorde op den weg plaatsen en op het bureau rinkelde de telefoon en gaf de afdelings-commandant zijn orders.

In de keuken van het afdelingsbureau stonden talrijke jongens om de radio te luisteren. Ik voegde mij bij hen en zag aan hun bedrukte gezichten dat de berichten verre van gunstig waren.
"Golven vliegtuigen passeeren onze Oostgrens in Westelijke richting" klonk de stem.
En dan weer: "Hier luchtwachtdienst, er zijn vreemde vliegtuigen geconstateerd boven Steenwijk; ze vlogen in Westelijke richting."
Het is vast een massa aanval op Engeland opperde één onzer.

Wordt vervolgd.

CONTACT

ORGAAN VAN ALLE MILITAIREN VAN DE
VOORMALIGE AFD. MOTORARTILLERIE 1-15 RA

2.7 Maart 1949

Belangrijke adressen:

Voormalig Afd. Commandant: Res.Luit.Kol.tit.b.d.
J.H. Kramer, Herfstlaan 20, Heemstede, tel.28464.

Commissie voor Contact:

Res.Kapt. F. Jutte, Thorbeckelaan 293, Den Haag, tel. 392822.
A.J. Schutter, Binnenweg 11a, Heemstede, tel. 29256 (secretaris).
F. Visser, Guldenwinkelstraat 36, Amsterdam (penningmeester).
G.J. Emmerik, V.v.Goghstraat 44, Amsterdam.
A.H. van Essen, Olympiaweg 82 hs, Amsterdam-Z. (redacteur).

Wat gaat de tijd toch vlug voorbij! Het is alsof onze laatste bijeenkomst in Driebergen in de maand Mei van het vorige jaar eerst korte tijd geleden heeft plaats gehad en nu scheiden ons nog slechts twee maanden van de eerstvolgende reünie. Zal er wederom zulk een grote belangstelling bestaan als toen? Al degenen, die destijds aanwezig zijn geweest, komen, indien zich geen bijzondere omstandigheden voordoen, ongetwijfeld ook nu weer. En de anderen? Wanneer zij het Juli-nummer van "Contact" nog eens opslaan en het door de heer Van Essen gegeven verslag van de vorige reünie doorlezen, zal ook in hen het verlangen opkomen, getuige te zijn en zelf te getuigen van de goede kameraadschap, welke nog tussen zovele oud - I - 15 R.A.mannen bestaat.

De eerstvolgende bijeenkomst zal niet het officiele karakter dragen van de vorige. Ook zal het programma niet zo uitgebreid zijn als verleden jaar. Er zal daardoor nu meer gelegenheid zijn voor degenen die dat wensen, om hun Driebergse kennissen te bezoeken. Overigens zal de contact-commissie nadere inlichtingen geven omtrent de door haar voorgestelde dagindeling.

De toestand van de contact-kas laat niet toe, dat ons blad om de twee maanden verschijnt; daardoor is ook het Januari-nummer uitgevallen. Wanneer U het nu verschenen nummer ontvangt, zijn van het jaar 1949 al weer twee maanden verstreken. Dit neemt niet weg, dat ik alle lezers en hun gezinnen alsnog een zegenrijk en gelukkig jaar toewens.

Tot ziens op 14 Mei a.s.!

Jac.H.Kramer
Oud C. I - 15 R.A.

M E D E D E L I N G

Burgemeester De Beaufort is al sedert geruime tijd zeer ernstig ziek. Wij zullen daardoor Z.E.A. op 14 Mei a.s. vermoedelijk nog niet in ons midden kunnen zien. Wij bieden de Burgemeester en Mevrouw De Beaufort onze beste wensen aan voor een spoedig herstel.

W A T G A A T G E B E U R E N ?

Aangezien dit nummer van "Contact" het laatste is, dat nog verschijnt voor onze reünie 1949, stellen wij U thans reeds op de hoogte van de plannen, welke gemaakt zijn voor onze jaarlijkse bijeenkomst te Driebergen.

De dagindeling, welke thans volgt, is een voorlopige. Het definitieve en geheel uitgewerkte programma zal U begin Mei per circulaire worden toegezonden.

Als datum van de reünie is vastgesteld:

Z A T E R D A G 1 4 M E I 1 9 4 9

Zij die interesse hebben voor een wandeling door ons oude stellingterrein, of een tocht naar Rhenen, dienen zich voor 10 uur te verzamelen in "De Prins van Oranje", teneinde gezamenlijk per bus van de N.B.M. naar Rhenen te kunnen vertrekken. (Besprekingen met de directie van de N.B.M. zullen nog gevoerd worden. De vraag is of eventueel een extra bus kan worden ingelast, of dat we gebruik moeten maken van een bus van de normale dienst).

Voor alle deelnemers aan de reünie geldt: te 13 uur verzamelen in "De Prins van Oranje" voor de gemeenschappelijke koffietafel (brood medenemen).

Van 14.30 tot ongeveer 16 uur zal voor U een film worden gedraaid. (Bijzonderheden hieromtrent zijn nog niet bekend).

Van 16 tot 19 uur gelegenheid tot het bezoeken van vrienden en kennissen in Driebergen, enz.

Van 19 tot 22 uur optreden van het amateur-cabaretgezelschap "Maskerade" uit Amsterdam. Dit gezelschap speelt regelmatig met succes voor de militairen en we kunnen dus van een leuke avond verzekerd zijn.

Om 22 uur sluiting, teneinde de reünisten, die de richting Amsterdam en Rotterdam uit moeten, te vrijwaren voor een overhaaste aftocht om de laatste trein nog te halen.

Voor hen, die 's avonds niet terug kunnen, zal door ons getracht worden een adres voor nachtverblijf te verkrijgen. Te dien einde, verzoeken wij degenen, die daarvoor in aanmerking willen komen, hiervan mededeling te doen VÓÓR 1 MEI A.S. aan A.H. van Essen, Olympiaweg 82hs, Amsterdam-Zuid, onder opgave van godsdienst, aantal personen (alléén of echtpaar).

Wij zouden U echter dringend willen verzoeken, indien U zich opgegeven heeft voor nachtlogies en plotseling verhinderd mocht zijn om naar Driebergen te komen, hiervan mededeling te doen. Dit is prettiger voor ons tegenover de Driebergenaren, die zo vriendelijk zijn hun kamers en bedden te reserveren.

De oud I - 15 R.A.'ers, die verleden jaar op de

reünie waren, behoeven we zeker niet aan te sporen tot opkomst. Degenen die niet aanwezig waren, zullen naar aanleiding van het verslag van deze dag in het Juli-nummer 1948 of na wat hun door eventuele mededeling van de deelnemers is bekend geworden, thans zeker niet meer aarzelen in hun besluit, om op onze a.s. jaarlijkse bijeenkomst present te zijn.

Namens de Contactcommissie,

VE.

Zeer tot ons genoegen ontvingen wij weer eens een brief uit Indonesië. Majoor Palthe schreef ons kort voor de tweede politionele actie het volgende:

Met veel belangstelling heb ik in het Juli-nummer van "Contact" het verslag gelezen van de reüniedagen van I-15 R.A. in Driebergen.

Behalve voor Driebergen, zal er ongetwijfeld in vele harten nog een warm plaatsje over zijn voor de Artillerie en ik zal daarom gaarne een bijdrage leveren voor "Contact", door iets te vertellen over de verrichtingen van de artillerie in Indonesië.

Bij de "C" divisie "7 Dec." behoren 3 regimenten veldartillerie, het 2e, 6e en het 8e, waarvan ik op het ogenblik opvolgend regimentscdt. ben. Het geschut is de Engelse 25 ponder ofwel 9 veld. Het is een goed kanon, de vuursnelheid is groter dan van onze 15 l. 15, maar kleiner dan van de 10 veld, dat ik altijd als het beste Nederlandse geschut heb beschouwd. De 25 ponder schiet zuiver en de dracht is, voor hier in Indië althans, voldoende. Als tractie hadden wij eerst Morristrekkers, die door de Engelsen reeds waren afgekeurd. Met deze dingen hebben we ontzettend veel narigheid gehad. De laatste tijd hebben we G.M.C. tractie gekregen en wij zijn nu weer zo ver, dat al onze batterijen mobiel zijn.

Al de tijd, dat we nu in Indië zitten, heeft het motormateriaal ons veel zorgen gebaard. Onze monteurs en chauffeurs zijn uitgegroeid tot ver boven hetgeen normaal van hen verwacht mocht worden. Door de voortdurende stagnatie in het verstrekken van onderdelen, zijn ze wel genoodzaakt om, met behulp van hetgeen we in dumps en langs de wegen vinden, reparaties te verrichten, die men normaal niet voor mogelijk zou houden.

Tot de politionele actie zijn wij maar weinig als artillerie in actie gekomen. Veel valt er over die tijd ook niet te vertellen, we gingen eens op patrouille, oefenden en brachten ons materiaal in orde. Met de politionele actie werd het direct totaal anders. De afdelingen werden elk toegevoegd aan een bat. infanterie voor rechtstreekse steun. Er is in die tijd heel wat door onze batterijen geschoten en goed ook, zodat onze infanterie, als ze wist, dat de artillerie achter haar stond, vol vertrouwen voorwaarts ging. Vuren in groot verband komt in dit land niet voor, meestal met een batterij, een enkele keer met een hele afdeling. Toen de politionele actie begon, waren wij in Tjindjon, de eerste stoot was naar Soekaboemi, daarna richting Cheribon en vervolgens naar Garoet en Tassikmalaja.

Na de actie kreeg het regiment een eigen patrouillegebied in het Garoetse. Wij kregen dus een infanterietaak, terwijl zo nu en dan een van de batterijen weer artilleristisch op moest treden bij een zuiveringsactie.

Daarna zijn we nog verscheidene malen verhuisd, hebben o.a. enige maanden in het prachtige berggebied van Pengalengan doorgebracht, doch onze taak is steeds een dubbele gebleven. Patrouillelopen als infanterie en zo nodig artilleristisch optreden. Dit laatste is tot nu toe telkens nodig gebleken, zodat onze batterijen nu ieder duizenden projectielen verschoten hebben.

De samenwerking tussen de verschillende wapens is hier uitstekend. Uiteraard hebben we 't meeste met de infanterie te maken, doch ook met huzaren en genie werken we prettig samen. Met de luchtmacht bestaat ook geregeld contact, want vrij veel vuren worden hier uit de lucht geleid.

Op politiek terrein zal ik me ditmaal maar niet begeven, wel kan ik zeggen, dat het hier op West-Java de laatste tijd zeker niet vooruitgegaan is. Wij zijn op alles voorbereid. Verliezen zijn ons hier niet bespaard gebleven, al zijn ze lager dan bij de infanterie.

De stemming bij de jongens blijft, ondanks het voortdurend uitstel van de demobilisatie, goed. Er moet hier hard aangepakt worden, ook al omdat de sterkte van het onderdeel door allerlei oorzaken stark is teruggelopen. De laatste tijd hebben we nogal veel met ziekte te kampen, vooral malaria en buikklachten (dysenterie). Daarom wordt het zo langzamerhand tijd, dat we teruggaan, 2 jaar is genoeg!

Wij verlangen erg naar huis en ik hoop, dat het Vaderland t.z.t. voor deze jongens, die hier prachtig werk verricht hebben, waardering zal hebben en hen zal helpen, om weer in de burgermaatschappij aan de slag te komen. Dat verdienen ze!

Alle vrienden van I-15 R.A. wens ik een voorspoedig 1949 toe!

Tot weerziens in Nederland,

16 Dec. 1948. J. Palthe

Hartelijk danken wij Majoor Palthe voor deze welkome bijdrage voor ons blad. Wij wensen hem het allerbeste en hopen dat hij nog eens aanleiding zal kunnen vinden ons van zijn belevenissen op de hoogte te stellen.

Red.

DE PENNINGMEESTER VRAAGT UW AANDACHT!

In verband met de onvermijdelijke onkosten, welke een reüniedag met zich medebrengt en mede ter verzekering van de geregelde uitgave van ons blad, verzoekt de Penningmeester allen, die hun bijdragen voor het jaar 1948 nog niet overmaakten, dit thans alsnog met spoed te doen.

Tot grote blijdschap van de Contactcommissie in het algemeen en van de redacteur in het bijzonder, heeft een van onze jongens weer eens een journalistieke scheut gekregen, resulterend in onderstaande mobilisatieherinnering. Bovendien komt onze vriend nog met een voorstel, hetwelk in Uw aller aandacht wordt aanbevolen.

Dikwijls ben ik van plan geweest ook eens een episteltje samen te stellen voor ons orgaan. Ik ben al een paar maal in de pen gekropen, maar dacht dan na een paar regels: "moet ik nu als één van de jongsten me wel opdringen." Nu echter blijkt dat ons blad wat het regelmatig inzenden van kopij betreft, op het dode punt staat, kan ik niet langer wachten en nu ga ik ook niet halfweg ophouden, maar het wordt afgemaakt, en als de redactie het niet goed vindt, dan ga ik een ander schrijven, maar ik wil contact door contact. Daar moet weer nieuw vuur ingeblazen worden. Kunnen niet meer jongens eens in de pen kruipen? Ik heb een idee: we gaan een wedstrijd houden. Iedere I-15 R.A.man mag mee doen. We gaan allemaal iets voor ons blad in elkaar flansen, het moet iets zijn dat één van ons in dienst of zelf meegemaakt heeft. Een jury hebben we dan nodig, die op het einde van het jaar beslist, wie het aardigste stuk inzond. Wat de prijs betreft, dat maken we in de loop van het jaar nog wel eens uit. Ons contact zal en moet blijven. We mogen toch de opzetters niet in de steek laten? En nu aan de slag mannen. Ik zal in dit blad een begin maken.

Allen, onze beste wensen en hartelijke groeten,

J.P.de Boer

Het voorstel van De Boer is natuurlijk zeer gunstig ontvangen door de Contactcommissie. Enige personen zullen worden aangezocht om een jury te vormen, terwijl wij ons voorstellen op de jaarlijkse reuniedag de winnaar, omhangen met een lauwerkrans, onder de tonen van enige schetterende fanfares, de prijs te overhandigen.

Red.

had ie me door, maar ondanks alles was ik sinds dien een vriend rijker geworden en kon ik weer van onze sergeant-majoor gedaan krijgen wat ik wilde en was dus weer om 1 uur prompt bij moeders pappot, als ik met verlof naar huis ging.

J.P.de Boer
Blauwhuis 45 (bij Sneek)

F A M I L I E B E R I C H T E N

Geboren te Blauwhuis op 10 October 1948:

M A R I A N

dochter van J.P. de Boer en C.J.M. de Boer-Bosman.

Hoewel laat, maar daarom toch niet minder goed gemeend, onze hartelijke gelukwensen.

Red.

D O N A T E U R S A C T I E

Het is jullie natuurlijk al lang gebleken dat de financiën ons zwakke punt vormen. Dit is ook oorzaak dat ons "Contact" niet op meer geregelde tijden kan verschijnen.

De commissie heeft daarom gemeend een donateursactie in te zetten. I-15 R.A. had indertijd vele vrienden en vriendinnen. Zouden onder hen niet velen zijn die bereid zijn een paar gulden per jaar te offeren voor onze "Contactkas"? Zij krijgen dan natuurlijk ook het blad toegezonden en worden geïnviteerd op onze jaarlijkse reünie.

Mannen, zet jullie schouders hier eens onder en probeert eens één of meer donateurs of donatrices voor ons "Oud - I - 15 R.A." te werven.

Hopelijk kunnen we ons blad dan weer regelmatig en meer uitgebreid laten verschijnen. Succes!

F.J.

E E N P R I V É N O O T !

We kunnen de kolommen van ons blad natuurlijk gebruiken om elkaar wensen en verzoeken over te brengen. Zo denk ik o.a. ook aan uitwisseling van huizen voor de a.s. zomervacantie. Mensen uit bosrijke streken die naar het strand willen en omgekeerd. Stuur jullie wensen naar de redactie.

En hier volgt dan een privé-vraag voor mijzelf.

Mijn zoontje Tom, 9 jaar oud, zou zo dolgraag met de Paasvacantie een week op een boerderij doorbrengen. Hij houdt dolveel van het buitenleven, van dieren en van de boerderij.

Wie van onze I - 15 R.A.-vrienden die een boerderij bezit zou hem een week tot gast kunnen hebben?

Indien het mogelijk is mag ik dan een kaartje ontvangen?

Bij voorbaat dank.

Kapitein F. Jutte

. . . . EN EEN NOOT MET EEN SOCIALE STREKKING!

Onze oud I - 15 R.A.-vriend C. Speets, Oosterdijk 12 A, Andijk O. (N.H.), voormalig soldaat van 2 - I - 15 R.A. schrijft mij het volgende: Door de toenemende mechanisatie in het landbouwbedrijf ben ik helaas zonder werk gekomen. Ik vind het verschrikkelijk om in de steunregeling te komen. Kunnen I - 15 R.A.-vrienden mij wellicht helpen om weer aan het werk te gaan. Ik ben 33 jaar oud, heb lagere school en diploma administratie voor Land- en Tuinbouw, alsmede een rijbewijs A, ben gehuwd en heb een zoontje. Speets heeft 3 jaar meegewerkt aan de opbouw van de Wieringermeerpolder.

Ik beveel deze I - 15 R.A.-vriend gaarne in de aandacht van alle "contactleden" warm aan. Zijn er onder jullie wellicht die iets voor hem kunnen doen?

F.J.

DAGBOEK VAN KAPITEIN JUTTE (vervolg)

En aan deze gedachte klampten we ons vast. Het was niet voor ons land bedoeld. Ja, natuurlijk, Duitschland schond op ernstige wijze onze neutraliteit en zou ongetwijfeld hierover "haar spijt" betuigen doch de aanval was natuurlijk op Engeland bedoeld. Wij

moesten onze stellingen bezetten om op alle gebeurlijkheden voorbereid te zijn. Maar oorlog, neen, dat wilden we nog niet aannemen. Hier bleek al spoedig dat de wensch zooals in zoovele gevallen de vader der gedachte was. Nederland was wel in oorlog. Dat zouden we spoedig genoeg beseffen.

10 MEI 1940

Om 3.15 uur in den vroegen ochtend van dezen gedenkwaardigen 10en Mei was onze afdeeling marschvaardig en werd in verschillende colonnes naar de stellingen afgemarcheerd. De wegen waren nog zeer rustig. Hier en daar voortsnellende motorordonnansen, in Doorn en bij Amerongen eenige troepenbewegingen, doch overigens was alles rustig. De burgers sliepen nog en waren zich nog nergens van bewust. Het was 4.30 uur toen onze colonnes het stellingterrein tusschen Elst en Rhenen binnentrokken. Het was inmiddels dag geworden. Een prachtige, stralende Meimorgen. De vogels tjilpten vroolijk in de boomen, een lichte ochtendnevel trok op, het mooie, jonge ontluikende groen deed mij even denken aan dat lieve kleine manneke dat ik, nu 5 weken oud, bij zijn moeder in Driebergen moest achterlaten.

Prachtige, stralende Meimorgen, fraaie, strakblauwe lucht, heerlijk natuurschoon, en daar boven ons klonk het geronk en gedaver van tientallen Duitsche vliegtuigen, diezelfde golven vliegtuigen waarvan wij door de radio hadden hooren vertellen.

OORLOG

En dan ineens "waf, waf", het scherpe geblaf van het afweergeschut niet ver van ons vandaan. Richtkogels kropen tegen het luchtruim op en luchtdoelgranaten spatten om de vliegtuigen uiteen als een ijzingwekkend vuurwerk. Onze luchtdoelartillerie was haar oorlogstaak reeds begonnen. We begrepen dat dit niet meer een neutraliteitsschennis was van onze grenzen, zooals er de afgeloopen maanden zoovele waren voorgekomen. Ademloos staren we naar het luchtruim naar het schouwspel dat zich voor onze ogen afspeelt. Die tientallen vliegtuigen achterjaagd en omgeven door de granaten van ons luchtdoelgeschut. En dan plots wordt een vliegtuig getroffen. Brandend zien we het aan de andere zijde van het bosch neerstorten. Een gejuich gaat op, een gejuich voor onze luchtdoelmannen, en we denken er niet bij na dat daar eenige, misschien wel tien, misschien wel twintig jonge mannen doodelijk getroffen neerstorten, hun vrouwen en kinderen, hun ouders en familieleden ergens ver in Duitschland, misschien voor hen biddend, achterlatend.

Ontroerd en beklemd gevoelden we ons toen het tot ons ging doordringen dat het wreede oorlogsspel ook voor Nederland begonnen was.

Onze vuurmonden staan gereed om in stelling te worden gereden. De majoor geeft echter opdracht de stukken voorloopig nog gedekt onder de boomen te laten staan om onze opstellingsplaatsen en commandoposten niet aan de boven ons vliegende vliegtuigen te verraden.

Tegen 5 uur echter wanneer het aantal overvliegende machines wat is verminderd wordt na telefonisch overleg met den L.K.A.C. (Leger korps Artillerie Commandant) Kolonel Bartels besloten de vuurmonden in stelling te rijden. Een halfuur later is I - 15 R.A. tot vuren gereed.

De telefoonverbindingen worden geprobeerd en blijken alle uitstekend in orde. Een compliment aan onzen verbindingsofficier V.d.Rhee en zijn mannen, die thans wel een buitengewoon belangrijke taak te vervullen hebben.

Al spoedig verschijnt een ordonnans met het eerste "woord", het wachtwoord, zooals men het bij voorkeur noemde, dat men altijd fluisterend moest uitspreken en er een gebaar bij moest maken b.v. men zei: "schijfschieten" en legde de rechterhand op de linkerschouder.

Altijd had het wachtwoord een sch, de lettercombinatie die een buitenlander vrijwel nooit op z'n typisch Hollandsch kan zeggen.

Vrij spoedig komen nu de eerste papieren van het opperbevel binnen: "Stand houden tot het einde" zegt de O.L.Z.

"België, Engeland en Frankrijk zijn onze bondgenooten," zegt een ander bericht. "Overal in den lande worden parachutisten neergelaten. Bij Rotterdam, Delft en Leiden wordt hevig gevochten tegen parachute-troepen."

Aha, nu begrijpen we wat die tallooze vliegtuigen boven ons hoofd deden. Zij vlogen niet naar Engeland. Zij vervoerden parachutetroepen om strategische punten achter de Waterlinie te bezetten.

Deze mededeeling veroorzaakte ongerustheid. We gevoelden ons temidden der bosschen niet veilig meer in de rug. De wachten werden verscherpt, de waakzaamheid verdubbeld.

"Krijgsgevangenen in Nederlandsch uniform moeten als spionnen worden beschouwd en onmiddellijk worden gefusilleerd", luidde een volgend bericht.

En dan komen de geruchten. Een ordonnans vertelt: Amerika en Italië hebben Duitschland een ultimatum gesteld binnen 24 uur Nederland te verlaten.

Een optimistische stemming maakt zich van ons meester. Dat beteekent beslist Duitschland's ondergang. Thans is dit land in oorlog met Engeland, Frankrijk, België, Nederland en Noorwegen. En als nu ook Amerika en Italië erbij komen - dan is het hopeloos!

Luit. Norman, de T.O. komt uit Amerongen waar de Munitie Colonne en de gevechtstrein is opgesteld, ons even in de stelling opzoeken. Hij wordt met open armen ontvangen. "Is er nieuws?" Ook hij weet het verhaal van Amerika en Italië te vertellen en het vindt steeds gretiger voedsel in onze harten.

"Over een maand zitten we in Berlijn. Ben ik nog nooit geweest" roept een optimist en vroolijk klopt hij een ander op de schouder, hem toeroepend: "Zoo geallieerde!"

MOEILIJKE EERSTE UREN

Eén onzer motorordonnansen wordt naar Driebergen gezonden om nog eenige papieren e.d. te halen. We geven hem briefjes mee voor onze vrouwen, verloofden en intieme kennissen en hij brengt zijn zakken vol briefjes mee terug. Ik zag dat bij velen de ontroering wel even te machtig was als zij het briefje van hun vrouw of verloofde lazen. Menige traan drong zich even naar voren, doch dan begrepen we toch allen weer dat we in oorlog waren, dat we hard moesten zijn, ook al waren we er dien eersten dag nog niet aan gewend en al viel het ons vaak moeilijk ons te beheerschen. Ik schreef ook een brief naar mijn vader, zelf militair, die "ergens in de bollenstreek" zat en waar, zooals de geruchten vertelden, ook vele parachutetroepen waren geland. Tenslotte nog een brief naar mijn moeder, zuster en zwager. Met weemoed dacht ik aan hen, speciaal aan mijn moeder die nog lang niet hersteld van haar ernstige val met een hersenschudding en ribkneuzingen nog steeds het bed moest houden. En dan deze angst om haar man en zoon, die beiden in de oorlog waren. Het zou haar genezing allerminst bevorderen. Ik zuchtte eens. Het was oorlog en er was geen tijd voor sentimentele gedachten, zelfs niet voor vrouw en kind, voor ouders en familie. Ik had aan mijzelven te denken en aan mijn plicht als officier tegenover vorstin en vaderland, tegenover mijn superieuren en mijn ondergeschikten.

Er worden uit Rhenen eenige couranten gehaald. De inhoud wordt verslonden. We lezen de oproep van onze Koningin om pal te staan voor de verdediging van onze vrijheid en ons vaderland. We lezen dat Koning George van Engeland alle mogelijke steun heeft toegezegd en dat Fransche troepen onderweg zijn. We lezen dat Duitschland een groot offensief heeft ingezet tegen Nederland, België en een deel van de Maginotlinie. We lezen over de verontwaardiging van Amerika, doch we lezen niets van het ultimatum. En dan weer die parachutetroepen! Die beangstigen ons. Er kunnen vijanden in de rugzijde van het bosch zitten en dat idee geeft een onzeker gevoel.